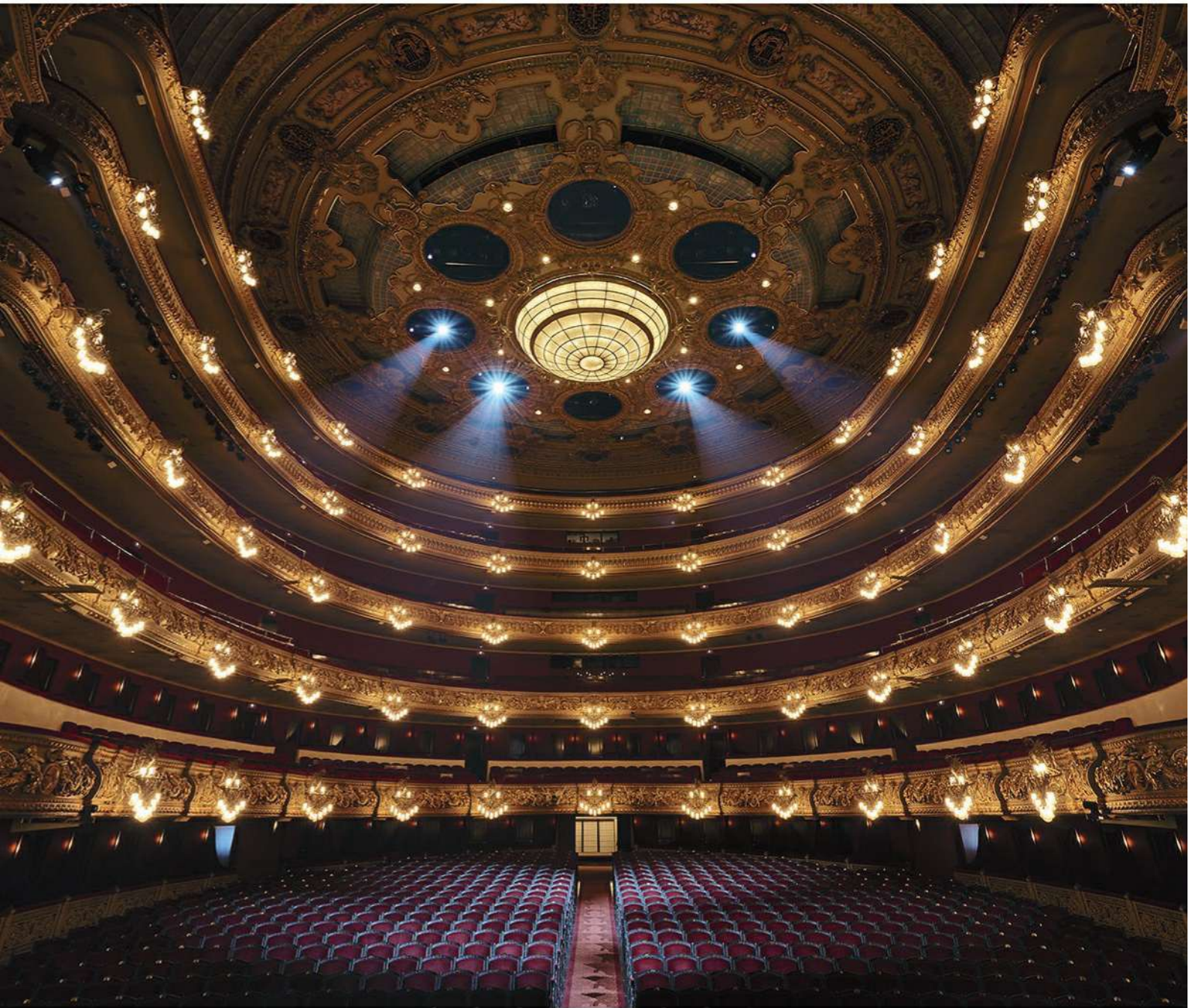

Liceu
Opera
Barcelona

CLIPPING
RECULL DE
PREMSA

Índice

1. GRAN TEATRE DEL LICEU	5
Vuelve al Liceu 'Pelleas et Melisande' de Debussy. Cadena Ser Cat Radio - AQUÍ, AMB JOSEP CUNÍ - 01/03/2022	6
El Gran Teatre del Liceu estrena "Pelléas et Mélisande", basada en el drama simbolista de Maeterlinck RNE-4 - EDICIÓN VESPERE - 28/02/2022	7
PELLEAS ET MELISANDE	8
Els enigmes que la mort deixarà per sempre més oberts @ RECOMANA.CAT - 07/03/2022	9
Ensueño de veladuras: 'Pelléas et Mélisande' en el Liceu @ OPERAWORLD.ES - 07/03/2022	10
Belleza entre sombras @ RECOMANA.CAT - 06/03/2022	12
Giravoltar una caixa distreu, no emociona @ RECOMANA.CAT - 06/03/2022	13
NOTÍCIA @ CLASSICS.CAT - 06/03/2022	14
NOTÍCIA @ CLASSICS.CAT - 06/03/2022	16
CONCERT @ CLASSICS.CAT - 06/03/2022	18
El ganxo 'clàssic' El Punt Avui - 06/03/2022	19
'Pelléas et Mélisande' de Claude Debussy en el Teatro de la Maestranza @ TODALAMUSICA.ES - 05/03/2022	20
Pelléas, Mélisande, Ollé... i Pons Ara Balears - 05/03/2022	24
Pelléas, Mélisande, Ollé... i Pons @ ARABALEARS.CAT - 04/03/2022	25
Pelléas, Mélisande, Ollé... i Pons @ ARABALEARS.CAT - 04/03/2022	27
Pelléas, Mélisande, Ollé... i Pons @ ARABALEARS.CAT - 04/03/2022	29
De Maria Gorgues a Inès de la Fressange @ ARA.CAT - 04/03/2022	31
Barcelona Obertura Spring Festival @ CATALUNYAVANGUARDISTA.COM - 04/03/2022	32
El Paradís era això @ NUVOL.COM - 04/03/2022	37

Barcelona Obertura Spring Festival celebra su tercera edición @ Mundo Clásico - 04/03/2022	42
Barcelona Obertura Spring Festival celebra su tercera edición @ Mundo Clásico - 04/03/2022	43
El Liceu de Barcelona inicia sus funciones con la interpretación de "El cant dels ocells" @ EFS.EFESERVICIOS.COM - 03/03/2022	44
El Liceu inicia sus funciones con "El cant dels ocells" como himno de paz @ COPE - 03/03/2022	45
El Liceu inicia sus funciones con "El cant dels ocells" como himno de paz @ EFS.EFESERVICIOS.COM - 03/03/2022	46
Felicity Lott, Sarah Connolly y Stanislas de Barbeyrac en un Life Victoria en expansión @ OPERAACTUAL.COM - 03/03/2022	47
Felicity Lott, Sarah Connolly y Stanislas de Barbeyrac en un Life Victoria en expansión @ OPERAACTUAL.COM - 03/03/2022	48
El Festival Castell de Peralada cancel·la l'actuació del Ballet Teatre Mariïnski @ MESECONOMIA.CAT - 03/03/2022	49
La música és el camí per tornar-nos a entendre @ NUVOL.COM - 03/03/2022	50
Pelléas et Mélisande, con Michel Plasson, en el Maestranza Scherzo - 01/03/2022	54
El Primavera LIFE se consolida con Felicity Lott, Sarah Connolly o Stanislas de Barbeyrac @ CATACULTURAL - 03/03/2022	55
'Pelléas et Mélisande', una foscor que il·lumina @ LLEGIRENCASDINCENDI.ES - 02/03/2022	58
El Barcelona Obertura Spring Festival presenta su tercera edición @ PLATEAMAGAZINE.COM - 02/03/2022	59
"Pelléas et Mélisande", el silencio del agua en tiempos de guerra ABC Cataluña - 02/03/2022	60
Ollé asombra con su 'Pelléas' El Periódico de Catalunya - 02/03/2022	61
Èxit de la 'Pelléas et Mélisande' d'Àlex Ollé i Josep Pons Ara - 02/03/2022	62
Èxit al Liceu de la 'Pelléas et Mélisande' d'Àlex Ollé i Josep Pons @ ARABALEARS.CAT - 01/03/2022	63
Preguntas en el abismo La Vanguardia - 02/03/2022	64
Concert: Pelléas et Mélisande el 2022-03-08 a Liceu de Barcelona (Catalunya - España) // @ AGENDACONCERTS.CAT - 01/03/2022	65
Concert: Pelléas et Mélisande el 2022-03-18 a Liceu de Barcelona (Catalunya - España) // @ AGENDACONCERTS.CAT - 01/03/2022	68
Concert: Pelléas et Mélisande el 2022-03-03 a Liceu de Barcelona (Catalunya - España) // @ AGENDACONCERTS.CAT - 01/03/2022	71
Concert: Pelléas et Mélisande el 2022-03-06 a Liceu de Barcelona (Catalunya - España) //	74

@ AGENDACONCERTS.CAT - 01/03/2022

Concert: Pelléas et Mélisande el 2022-03-11 a Liceu de Barcelona (Catalunya - España) // @ AGENDACONCERTS.CAT - 01/03/2022	77
Concert: Pelléas et Mélisande el 2022-03-15 a Liceu de Barcelona (Catalunya - España) // @ AGENDACONCERTS.CAT - 01/03/2022	80
Commoedora i excepcional 'Pelléas et Mélisande' al Liceu @ REVISTAMUSICAL.CAT - 01/03/2022	83
Ollé asombra con su 'Pelléas' en el Liceu @ EL PERIÓDICO DE CATALUNYA - 01/03/2022	84
'Pelléas et Mélisande' en el Liceo: el silencio del agua en tiempos de guerra @ ABCDESEVILLA.ES - 01/03/2022	85
'Pelléas et Mélisande' en el Liceo: el silencio del agua en tiempos de guerra @ ABCDESEVILLA.ES - 01/03/2022	89
Vuelve al Liceu 'Pelleas et Melisande' de Debussy. Cadena Ser Cat Radio - AQUÍ, AMB JOSEP CUNÍ - 01/03/2022	93
'Pelléas et Mélisande' en el Liceo: el silencio del agua en tiempos de guerra @ LA VOZ DIGITAL - 01/03/2022	94
'Pelléas et Mélisande' en el Liceo: el silencio del agua en tiempos de guerra @ LA VOZ DIGITAL - 01/03/2022	95
'Pelléas et Mélisande' en el Liceo: el silencio del agua en tiempos de guerra @ ABC - 01/03/2022	96
'Pelléas et Mélisande' en el Liceo: el silencio del agua en tiempos de guerra @ ABC - 01/03/2022	100
El Gran Teatre del Liceu estrena "Pelléas et Mélisande", basada en el drama simbolista de Maeterlinck RNE-4 - EDICIÓN VESPRE - 28/02/2022	104

1. GRAN TEATRE DEL LICEU

Vuelve al Liceu 'Pelleas et Melisande' de Debussy.

peleas amelita 1 de televisión de les grans Produccions de la temporada sota la batuta de Josep Pons i amb una posada en escena espectacular de Alex ulleres pot veure fins al 18 de març comentari sense barriga Bon dia bon dia Tot allò que pots fer molta por d'un altre compra-li assimili Sandra És a dir que és un títol del segle 20 de Club de bici una obra simbolista en la tele dramatúrgia sovint no té sentit i musicalment és atmosfèrica i no Conté les típiques nerviós jo Però és de ver tio Puccini tot això és justament Aquest mes ens acabarà dan quan ho descobrim de l'estrena i el Gran Teatre del Liceu i va sortir més tinc començo de de la que no passi va entrar la lecciones de La Fura dels Baus firmar un muntatge gegantí impactant ombrívol libros de Josep Pons gran especialista en David i dirigeix la música en català que va demostrar la història que ens patina és la de melisande causa de la seva dies ja no hagi pertorbadora i una mena de mal Sant poètic És a dir que és rosada i sóc més ha per tots els homes de la família pel menjador pel sogre Què és un rei que tinc que vindre i perquè és d'aquí s'enamora mascles d'una mateixa tempesta familiar que en el muntatge de l'alex Ole acaben sent la mateixa persona no ho sé que al final ella mort perquè és un amor ben curiosa però s'ha de veure que tingueu un bon dia Gràcies Marisol Gran Teatre del Liceu de bici peleas melisande Per la llengua que reconeix persones o entitats que defensin el promocionen el català i el restaurant de Xavier Pellicer de Barcelona aconsegueix dos sols la màxima distinció de la Guia Repsol

El Gran Teatre del Liceu estrena "Pelléas et Mélisande", basada en el drama simbolista de Maeterlinck

fa cultura Us hem de parlar de què l'operen Hisenda clau David si arriba el Liceu amb una posada en escena talek Sunyer que s'endinsa en el món oníric de l'obra el director de Sanit un dels fundadors de La Fura dels Baus a l'illa amb el mestre Josep Pons en un muntatge simbolista que boca David Lynch pertoquin Claudi missiva transformant una òpera oníric altex teatrals simbòlic de morisma tarling estrenada el 1902 peleas analitzant ens transporten la seva música eteri Sfera enigmàtica Lemon un regne a fora de l'espai i el temps on transcorre la història d'amor prohibit entrar tots germanastres ll enigmàticament l'izan Alex Oller co-director de La Fura dels Baus porta Liceu el muntatge que va estrenar 3 de fa set anys i reconstruir per al ocasió les en grafia del fons Flores amb tocs adivinanza un món suggerir oníric operatiu i circular amb elements simbòlics com l'aigua un bosc laberíntic i una gran casa central giratòria el remolí Quan dóna voltes fa un remolí cap a dintre vull dir que fa que la gent que viuen en aquest Castell no ho han Aquest trosset de lemonde no puguin sorgir la batuta de Josep Pons dirigeix a aquesta hora d'emocions i de gran bellesa poètica que representen 7 funcions al Liceu el triangle Amorós protagonista recau les veus de stanislas de Barreira compleat Julià fuchs i si monki Recordatori d'aquesta

PELLEAS ET MELISANDE

Els enigmes que la mort deixarà per sempre més oberts

Una gran roca de parets verticals damunt de la qual resulta impossible no sentir cert vertigen; un penya-segat abocat a l'abisme. Aquesta és l'imponent gran estructura central en constant moviment giratori dissenyada per Alfons Flores que presideix l'esplèndid muntatge amb el qual Àlex Ollé s'apropa a una de les més fascinants òperes de tots els temps. I aquesta gran roca, aquest monumental penya-segat, amaga dins seu la fèrria estructura d'un castell reial que és alhora una real presó reial. Una presó aliena a la realitat del món exterior: el llibret insinua de tant en tant la misèria invisible que circula pel regne més enllà d'aquestes estances. I una presó aliena també alhora per complert als desitjos i als moviments emocionals de qui ha acabat residint en aquest cau sense haver-se sentit mai part d'ell. Cada cop que aquesta llar comença a girar, hi podem reconèixer en ella un nou racó fosc del tot inquietant, l'evidència d'un nou abús domèstic, la sospita d'una nova situació de maltractament, la materialització d'un recent detectat espai de desolació i infortuni. En aquest sentit, Ollé sembla haver volgut fer més patent allò que corria ja de forma latent per les aigües subterrànies de la partitura de Debussy i del simbolista text de Maurice Maeterlinck del qual va partir el compositor; aquestes aigües subterrànies que ara han sortit a la superfície, i es fan tota l'estona visibles i audibles a l'inundat escenari del **Liceu**. Però això sí: tenint molta cura, per tal de defugir la temptació de donar-li a les imatges significacions tancades; això, significaria anar directament contra l'essència mateixa de l'obra. Donar respostes (d'altra banda, impossibles), implicaria negar allò que el mateix Ollé reafirma en el text de presentació de l'espectacle: som davant d'una d'aquelles obres que, quan més intentes aprofundir en elles, més preguntes generen. I quan més intentes trobar respostes per a elles, més evident és fa el seu absurd, i la necessitat de rebutjar-les, i quedar-te només amb la força hipnòtica que exerceix l'enigma. L'enigma de Mélisande, ben cert. De retruc, l'enigma que acompanya alhora a la resta de personatges que trobem al seu voltant. Però també, l'enigma implícit en qualsevol existència. Quan Mélisande sens presenta per primer cop, i és vista també per primera vegada pel caçador Golaud, el net del rei Arkel, sabem que la noia està fugint d'algú, d'algun lloc o d'alguna cosa... però mai sabrem de què fugia, abans d'acabar acceptant casar-se amb aquest Golaud que pot semblar el miratge d'un aixopluc... i que arrossega alhora el dolor causat per la mort de la primera dona, i per la sensació de no saber com exercir de pare del seu fill; i per cert que la paternitat diguem-ne que disfuncional, -per tal d'aplicar-li termes contemporanis- també es deixa sentir tota l'estona per cada racó d'aquest castell. Però com molt bé assenyala Ollé, des que irromp a l'escenari aquest primer enigma relacionat amb una Mélisande que, d'altra banda, sembla haver perdut a l'aigua una no menys enigmàtica corona, els enigmes ja no faran altra cosa que anar acumulant-se. Això, fins arribar a l'acte del tot solitari amb el qual conclou tota vida: l'acte de la mort. Ollé resol admirablement aquesta escena, fent que Mélisande mori desdoblada en dos. A un llit, s'està morint dins del castell la Mélisande que ja mai podrà escapar d'aquest escenari agafant-li la mà a Pelleas. Però a un altre llit situat damunt les aigües i entre les branques del bosc, mor en solitud aquella altra Mélisande per a la qual ja han deixat d'existir els murs repressors del castell. En qualsevol cas, totes dues abandonaran l'escenari carregant amb el seu enigma mai resolt. Com diu també Ollé, del que es tracta és d'aconseguir que cada espectador, arrossegat per la sublim melopea de Debussy, i amb l'ajut d'una posada en escena que tradueix de forma magnífica les intencions del director, reconegui el seu propi enigma, i li llenci una mirada encara que sigui mig furtiva al seu propi abisme.

És així, com cal endinsar-se per aquesta obra mestra: abandonant les resistències, deixant-se portar per una atmosfera que es mou tota l'estona entre el somni i el malson, capturant la melangia per la qual opta la partitura allà on podria haver optat pel cop d'efecte dramàtic. I quan tens davant teu un espectacle tan ben construït des del punt de vista dramaturgic com aquest, i quan l'orquestra del **Liceu** sona com sap fer-la sonar el més inspirat Josep Pons, i quan el repartiment s'ajusta amb tanta excel·lència al que reclamen tant l'obra com la seva traducció escènica, seria absurd resistir-se: és molt millor obrir-li les portes a l'inconscient, i gaudir a fons del que està passant a l'escenari.

Ensueño de veladuras: 'Pelléas et Mélisande' en el Liceu

'Pelléas et Mélisande' en el **Liceu** Por Félix de la Fuente El **Liceu** ofrece estos días una producción propia de auténtico ensueño para la ya de por sí magistral Pelléas et Mélisande, del compositor Claude Debussy y libreto elaborado al limón con el premio Nóbel de Literatura Maurice Maeterlinck, basado en una obra de teatro de este último. Acuña esta ópera como simbolista, el montaje por el que ha optado el director no busca, sin embargo, esclarecer símbolos sino ahondar en sus figuras y hundirnos en sus tiempos, cíclicos, disociantes. Diríase que antes que ofrecer en un preclaro entandimiento, procura alimentar una preclara sugestión en la audiencia, a la que se ofrece una inmersión en las veladuras de la mente de la protagonista.

Todo ello preludiado por la interpretación de «el cant dels ocells», de Pau Casals a cargo del chellista Cristoforo Pestalozzi, a modo de alegato musical por parte del Gran Teatre contra la invasión de Ucrania. 'Pelléas et Mélisande' en el **Liceu**

En el agua que inunda la escena, amniótico protagonista de vida y muerte, hunden sus pies los personajes y la inmensa mole paralelepípeda donde habitan. Fuera, un bosque de ramajes metálicos aparece ocasionalmente.

Pocas veces escenografía e iluminación forman una misma materia como en esta propuesta, protagonizada por un imponente monolito rugoso que ha sido concebido en realidad o, mejor, en irrealdad, como un sofisticado juego de veladuras. La sólida roca iluminada desde fuera se va labrando, según se retroilumina paulatinamente, de esas ensoñaciones rectilíneas que son las habitaciones y camarines, o de la ensoñación orgánica de una gruta marina excavándose en el ático según dictamine el guion de luces de Marco Filibeck. Un guion que más que de atmósferas e incisos es, sobre todas las cosas, un guion de materializaciones y desmaterializaciones.

Para ello, la escenografía de Alfons Flores parte del concepto del tradicional tul escénico, que tensado en vertical funciona como soporte para crear veladuras que evolucionan de la opacidad total a la total transparencia según se ilumine frontal o posteriormente. Aquí bien, el tenso tul actualiza doblemente su materialidad y se sirve de una malla metálica arrugada a modo de envolvente y de arrugados paramentos interiores con paneles ¿de papel? Todos ellos junto a la iluminación, como decíamos, forman un solo artefacto donde se aloja un inusitado repertorio de recovecos, pistas, despistes y secretos que son, a fin de cuentas, los de la propia protagonista.

La extrañeza de un bucle mental y un tiempo disociativo impregna la producción. Que vemos la ópera no ya con los ojos de Mélisande, sino desde su mente, también queda claro desde que se nos presenta en el acto I en pleno embarazo, tras haber hundido su corona, aterrada y bañada de salpicones en el bosque empantanado y cubierta con un ligerísimo vestido corto cuando se topa con un Golaud ataviado de pleno invierno ... Mucho después, meses, ¿años? más tarde, en el acto IV, se nos revela aquella huida de Mélisande como una verdadera evasión mental tras ser maltratada en una cálida estancia doméstica por ese mismo Golaud que ahora es su marido y le desgarrar su largo vestido.

Decíamos que esta producción prefiere añadir veladuras a desentrañar símbolos, y para ello la dramaturgia de Alex Ollé hace uso también del tiempo como una veladura más, introduciendo este bucle, disociando a la propia Mélisande hacia el final o incluso asociando a todas las figuras masculinas de la familia en una misma apariencia.

Aunque bien pudiera deberse a la mera moda de la corte, el caso es que todos ellos llevan la misma melena gris caída a la espalda (no así el médico de la escena final). Todos: el pequeño inocente Yniold, el joven entregado Pelléas, el marido severo Golaud, el anciano cínico Arkel... Todos ¿apuntan a otra ambigüedad más del constructo mental de Mélisande? ¿Que tal vez esas figuras encarnen las expectativas y los miedos de la protagonista, presentes, pasados y futuros, tensados entre ellos en una vida de la que no puede escapar? Sea como fuere, su aspecto de calcos inexactos ofrece una veladura más a las sugerencias de este Pelléas et Mélisande

En lo musical, la obra maestra de Claude Debussy puede presumir estos días de una magistral interpretación. Empezando por la Simfònica del **Liceu** bajo la inspiradora batuta de Josep Pons sobre esta partitura, que se vuelve más fascinante aún acompañada de un reparto en estado de gracia vocal e interpretativa.

Julie Fuch no puede sino despertar las luces más ensoñadoras en el rol de Mélisande, y junto a la equiparable réplica del Pelléas del tenor Stanislas de Barbeyrac encarnan una memorable pareja protagonista. En esta producción se imbuyen además de un hermoso cariz imaginativo que da a su relación un carácter naíf y juvenil que los lleva a una suerte de «adulterio imaginante». Éste se culmina hermosamente con la escena de la torre y los cabellos representada por los protagonistas sentados en habitaciones separadas, cantándose, unidos solamente por música y palabras en una suerte de sensual cibersexo.

Por su parte, la inmensa presencia del Golaud de Simon Keenlyside se compagina con el asertivo y dignísimo Arkel del bajo alemán Franz-Josef Selig en un reparto sin fisuras que completan Sarah Connolly como Geneviève, el Yniold de

Ruth González y Stefano Palatcho como médico.

En definitiva, este Pelléas et Mélisandre de Alex Ollé de algún modo nos imanta en un paroxismo de lo irreal donde cualquier escapatoria es siempre tentativa. A tientas, –dame la mano–, se le repite a Mélisandre, palpamos una belleza irrefrenable de veladuras superpuestas a la que se suma un desempeño musical e interpretativo cuya perfección no solo se raya, sino que es una raya en el agua del **Liceu**. Aprovechen y no se la pierdan.

Ficha artística: Pelléas et Mélisande , de Claude Debussy. Pélleas (Stanislas de Barbeyrac). Mélissande (Julie Fuchs). Goulaud (Simon Keenlyside). Akel (Franz-Josef Selig). Médico (Stefano Palatchi). Geneviève (Sarah Connolly). Le Petit Yniold (Ruth González). Orquesta Sinfónica del Gran Teatre del **Liceu**. Dirección musical (Josep Pons). Dirección escénica (Alex Ollé. Crítica de la función del 28 de febrero de 2022 OW

Belleza entre sombras

Apuntalada por la espléndida escenografía de Alfons Flores, Àlex Ollé firma una magnífica propuesta escénica de la ópera de Claude Debussy que acentúa su carácter fascinador, turbador, onírico y misterioso. La producción del **Liceu** –basada en la estrenada en Dresde en 2015- ha encontrado en la batuta de Josep Pons y su orquesta a un perfecto aliado, interpretando con maestría y precisión la bella partitura de Debussy, al igual que en el reparto de lujo, que ha brindado excelentes interpretaciones. Siguiendo el drama simbolista de Maurice Maeterlinck, que solo sugiere los hechos y favorece la creación de atmósferas, Ollé propone su propio universo cargado de simbología. Su excelente traducción visual nos sumerge en el clima de tensión y dobleces –como las de las telas de la escenografía- que viven los protagonistas. Un mundo sombrío, sórdido y enigmático, recreado con una enorme caja negra –metáfora de la psique humana- que es giratoria, simula ser la torre del castillo y encierra a los personajes en habitáculos distribuidos en dos niveles. La estructura está revestida de una fina malla oscura con ondulaciones que, en un efecto brillante, asemeja ser pétreo cuando está a oscuras –cuando los artistas se asoman en lo alto aparenta un acantilado, el abismo psicológico- y se torna transparente al ser iluminada para que veamos lo que acontece en unas estancias de luces tenues y cálidas.

Un viejo televisor, un rifle y el vestuario dan cuenta de cierta contemporaneidad. Los actores lucen largas cabelleras blanquecinas, cual elfos de ‘El señor de los anillos’, acrecentando el tono fantasmagórico. Las luces y sombras juegan un papel determinante –excelente el trabajo de iluminación de Marco Filibeck- y refuerzan los dos mundos de la obra, uno visible y otro invisible.

Hay también un bosque de metal, sinuoso y laberíntico, que nos traslada al paisaje pantanoso por el que discurre el relato, con el agua de protagonista. Lástima que la fina lámina de agua que recrea el lago de aguas muertas no es visible desde la platea y solo asoma cuando los personajes lo atraviesan y chapotean.

Estupendo el reparto para una ópera que no ofrece episodios de virtuosismo vocal pero exige intensidad, carga dramática. Delicada, bella y sensible, la francesa Julie Fuchs cautiva como la misteriosa e ingenua Mélisande, atormentada heroína de un triángulo amoroso cuya historia se explica de forma circular y con flash-backs, una estructura más afín al sueño que a la realidad. Inicia la obra perdida en el bosque –que es como una telaraña en la que queda atrapada-, huyendo de algún mal y presa del terror psicológico que sufre. Allí se encuentra a Golaud, magníficamente interpretado por el prestigioso barítono británico Simon Keenlyside, que con variedad de matices ejerce de un malo maltratador y asesino pero no exento de dudas y algún resquicio de humanidad. Como su perfecto contraste, el seductor tenor francés Stanislas de Barbeyrac defiende muy bien a su rival y hermanastro Pelléas, tierno, juvenil y enamorado. También impecable está el bajo alemán Franz-Josef Selig como el tenebroso Arkel, rey de Allemonde. Completan el elenco la estupenda Sarah Connolly, como Geneviève; la soprano Ruth González, que hace muy creíble al pequeño Yniold, y el elegante Stefano Palatchi como médico.

Ollé, que imprime un gran ritmo al relato, cierra su propuesta con una escena preciosa: la moribunda Mélisande desdoblada: una, en su lecho de muerte en el castillo con su familia, y otra, su alma, que ha huido y yace en una cama que flota sobre el lago, velada por el espíritu de su amor, Pelléas, asesinado por su marido. Juntos en la muerte, aunque al final también la abandona. Un espléndido montaje que atrapa al espectador en la laberíntica trama en una noche tan bella como oscura y misteriosa.

Giravoltar una caixa distreu, no emociona

Claude Debussy va trobar una línia musical que trencava amb les convencions líriques de l'òpera del bel canto. Va construir un espai en què l'emoció despullada havia de superar la convenció de la narrativitat. En aquest sentit, la música de Pelléas et Mélisande és suggerent, sempre sorprenent i que vol evocar molt més que la línia musical sobre on penjar-hi les paraules, les contradiccions dels personatges. És una actitud valenta i que exigeix espais en què els intèrprets no tenen la subjecció de la rèplica per a la interpretació. D'altra banda, com que, al final, sí que hi ha la narració d'una tragèdia per uns amors impossibles, la partitura exigeix unes llargues evolucions fins al succés final.

La proposta escènica d'Alex Ollé és omplir aquests espais buits de narració. Ho fa gràcies a una imponent escenografia d'Alfons Flores, una gran caixa escènica que giravolta i es transforma, que ensenya llums i ombres d'aquell palau més aviat viking. Allà pon hi ha un buit, emergeixen les cambreres saludant, o escurant els plats del darrer àpat, en una mena de voltes com si fos una mena de búfal d'atraccions. És impressionant i, efectivament, distreu, en aquests passatges. Però, en realitat l'allunya de la intensitat de Debussy. Potser una posada en escena més essencialista hagués acabat jugant-hi més a favor. Les obres de Pinter atrapen per allò que no es diu. en les pauses navega un món de possibilitats que l'espectador acaba triant per imaginar la realitat íntima de cada ésser de l'escena. El llibret de Pelléas et Mélisande, efectivament, concreta massa per deixar aquestes ambigüitats sobre els protagonistes però, potser, s'hi hagués trobat un marge per a generar versions paral·leles. Certament, per poder treballar aquest espai incert, cal uns intèrprets que ensenyin aquest mar de dubtes, una interpretació preciosista que és molt complicat de realitzar en un gran teatre d'òpera amb espectadors molt allunyats de l'escenari. l'altra opció seria que aquest espai buit es reforçés amb jocs de llum que transmetés aquest desassossec dels personatges.

La suggestió és constant i escenes com la de la torre entre els dos protagonistes trasllada a contes infantils de Rapunzel. També quan es deixen perdre per la gruta sembla emergir un fus de la Blancaneus. En aquest sentit, els elements responen al simbolisme que buscava Debussy, a l'emoció per sobre de l'argumentació. Capbussar-se en els referents comuns, en els records, és convidar a trobar connexions emocionals imprevisibles. Mélisande emergeix després de llançar una corona. Li persegueix una maledicció de ser agraciada amb les comoditats de palau però d'haver de renunciar a la llibertat. És un ésser que emergeix, com si fos una dona d'aigua del Pirineu, o una ondina germànica preciosa que pareix la fatalitat del seu destí. té una part d'animalitat que es revolta amb les imposicions de l'aristocràcia i que l'ofeguen pels gelos, i per una mirada estreta de l'amor.

Almanac

LA MÚSICA CLÀSSICA A INTERNET

[inici](#) | [mapa web](#) | [cerca](#) | [contacte](#) | [concursos](#) | [butlletí](#) | [ClàssicsWeb](#)

[Agenda](#) | [Notícies](#) | [Crítiques](#) | [Directori](#) | [Novetats](#)

[Cerca](#)

Cerca de notícies

Paraules:

Tema:

Tot

Inici:

Fí:

Ajuda

Cercar

NOTÍCIA

La música és el camí per tornar-nos a entendre

4/3/2022 |

<https://www.nuvol.com/musica/classica/la-musica-es-el-cami-per-tornar-nos-a-entendre-239391>

Barcelona Obertura Spring Festival arriba a la seva tercera edició amb la voluntat de convertir Barcelona en capital de la música clàssica i lírica.

El Gran Teatre del Liceu, el Palau de la Música Catalana i l'Auditori de Barcelona s'uneixen de nou per la tercera edició Barcelona Obertura Spring Festival, que arriba a la seva tercera edició amb la invasió russa a Ucraïna molt present. Els seus organitzadors són conscients de la delicadesa de la situació i és un tema que plana al llarg de la roda de premsa, ja sigui per condemnar la invasió, com per debatre quin és el paper de la cultura, la música i les institucions culturals, en una situació com aquesta.

El festival és una iniciativa de Barcelona Global i les institucions ja mencionades, amb el suport de l'Ajuntament de Barcelona. Enguany tindrà lloc entre el 6 i el 30 de març, paral·lelament amb Obertura City +, i compta amb el millor de cada casa. Aquesta tercera edició coincideix amb dos aniversaris, el del Conservatori del Liceu, que enguany celebra els seus 185 anys, i el del Gran Teatre del Liceu, que en celebra 175. Pel festival, el Liceu proposa Pelléas et Mélisande, l'única òpera completa de Claude Debussy, basada en l'obra de Maurice Maeterlinck. La producció, a càrrec de l'artista resident Àlex Ollé, compta amb Josep Pons com a director de l'Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu i amb un repartiment de luxe, amb Stanislas de Barbeyrac, Julie Fuchs i Simon Keenlyside en els principals papers.

El Palau de la Música, per part seva, ha programat vuit propostes artístiques. En primer lloc hi ha el debut d'Alondra de la Parra amb la Die Deutsche Kammerphilharmonie Bremen i la violinista María Dueñas, que interpretaran obres de Sibelius, Ginastera i Dvořák. Pel que fa a òpera hi ha programada Giulio Cesare in Egitto de Händel amb Carolyn Sampson, el conjunt Forma Antiqua i altres solistes, i Vox Luminis interpretarà les òperes King Arthur i The fairy queende Purcell. Encara dins el món vocal, The Tallis Scholars recordaran al compositor renaixentista Josquin Des Prés, per commemorar els 500 anys de la seva mort, i el baríton Johannes Kammler i el pianista Akemi Murakami oferiran una tarda de lied, en la qual interpretaran el cicle Dichterliebe de Schumann i obres de Ravel i Liszt. El penúltim concert serà a càrrec de l'orquestra simfònica Les Siècles, amb François-Xavier

PUBLICITAT:
ESPAI DISPONIBLE

Enquesta

Quin repertori prefereixies que comentem a Catclàssics?

- ☐ Renaixentista i barroc
- ☐ Classicisme i romàntic
- ☐ Òpera i recitals vocals
- ☐ Segle XX i contemporània
- ☐ Qualsevol

Votar

[Veure resultats](#)

Roth com a director, amb un homenatge a Ígor Stravinsky. La pianista Alexandra Dovgan clausurarà el festival al Palau amb un concert per a piano sol, encara a determinar. Per altra banda, el Palau acollirà la Franz Schubert Filharmonia, dirigida per Tomàs Grau i amb el pianista Alexei Volodin com a solista, que oferirà el Concert per a piano i orquestra no. 2 de Brahms i la Simfonia no. 5 de Txaikovsky; també rebrà l'Orquestra Simfònica de Ràdio Viena sota la direcció de Marin Alsop, amb un programa que inclou obres d'Eisendle, Schumann i Dvórák.

Pel festival, L'Auditori proposa quatre programes, tres interpretats per l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya i un quart que se centra en la música de cambra. Destaca la presència del pianista Denis Zozhukhin, que tocarà amb l'OBC i el director Kazushi Ono els Concerts per a piano no. 1 i 2 de Rakhmàninov i obres de Prokofiev i Shostakovitx, i, amb la violinista Janine Jansen interpretaran un programa de música de cambra, que inclou sonates de Schubert, Brahms i Beethoven. OBC proposa, juntament amb el violoncel·lista José Mor, el poema simfònic basat en les desventures del Quixot. L'orquestra també ha programat l'obra Visions de Takemitsu i l'estrena mundial de l'obra de Jordi Cervelló L'harmonia de les formes. L'OBC oferirà la cantata La Pesta de Gerhard i Les Illuminations de Britten, amb el director Francesc Prat i el tenor Ian Bostridge, acompanyats per l'Ensemble O Vos Omnes de L'Auditori, el Cor de Cambra del Palau i el Cor Madrigal. Amb Ibercamera, L'Auditori ha convidat l'Orquestra Simfònica SWR de Stuttgart amb Teodor Currentzis a la batuta: el programa inclou la Simfonia no. 1 de Brahms i el Concert per a viola de Nikodijevic, amb el violista Antoine Tamestit.

Obertura per als barcelonins

Obertura City + és el projecte que, paral·lelament a l'Spring Festival, vol apropar la cultura a tots els barcelonins amb 28 concerts gratuïts que tindran lloc a diferents punts de la ciutat. Aquest cicle es configura al voltant de tres eixos temàtics: el més tradicional de tots és el de Fusió Europea, que aplega peces poc conegudes dels compositors més populars, Dones Compositores, que busca valorar el treball compositiu i musical de dones de totes les èpoques, i Oda a la Contemporaneïtat, que destaca la música clàssica dels segles XX i XXI. Entre la programació destaquen noms com la violinista Vera Martínez, el Trio da Vinci, la violoncel·lista Mariona Camats i la violista Cristina Cordero, entre altres. La programació inclou formacions provinents de les tres cases del festival, és a dir, del Gran Teatre del Liceu, el Palau de la Música Catalana i L'Auditori de Barcelona i també participen estudiants del Conservatori del Liceu i de l'ESMUC.

Podeu aconseguir les entrades del festival a Barcelona Obertura o a la web pròpia de cada casa.

Júlia Brustenga

Núvol

[qui som](#) | [avís legal](#) | [pàgina d'inici](#) | [contacta](#)

Catclàssics és una iniciativa de l'Associació Catclàssics.

[Facebook](#) [Contacta](#)

Catclàssics, música clàssica de Catalunya a internet

Almanac

LA MÚSICA CLÀSSICA A INTERNET

[inici](#)

[mapa web](#)

[cerca](#)

[contacte](#)

[concursos](#)

[butlletí](#)

[ClàssicsWeb](#)

[Agenda](#)

[Notícies](#)

[Crítiques](#)

[Directori](#)

[Novetats](#)

[Cerca](#)

Cerca de notícies

Paraules:

Tema:

Tot

Inici:

Fí:

[Ajuda](#)

[Cercar](#)

NOTÍCIA

La 2a edició del Primavera LIFE inclourà classes magistrals de Lott, Connolly i Bonitatibus

3/3/2022 |

<http://www.revistamusical.cat/la-segona-edicio-del-primavera-life-incloura-classes-magistrals-de-felicity-lott-sarah-connolly-i-anna-bonitatibus/>

La segona edició del Primavera LIFE inclourà classes magistrals de Felicity Lott, Sarah Connolly i Anna Bonitatibus.

El Primavera LIFE, sorgit del Lied Festival Victoria de los Ángeles (LIFE Victoria), es consolida enguany fent èmfasi en els continguts formatius i el suport al talent jove.

Després que l'edició de 2020 no es pogués celebrar a causa de la pandèmia i de l'arrencada de l'any passat, en aquesta ocasió el festival s'iniciarà el proper 15 de març al Recinte Modernista de Sant Pau amb un recital del baríton Mattia Olivieri i el pianista Michele d'Elia, que interpretaran un programa al voltant del concepte del caminant, tan present al repertori liederístic.

El 21 de març tindrà lloc el concert del tenor Stanislas de Barberyac, amb què debutarà a Barcelona en format de recital, ja que aquests dies participa en el repartiment de l'òpera Pelléas et Mélisande al Liceu. Celimène Daudet l'acompanyarà en un repertori amb obres de Schubert i Mahler.

Per la seva banda, la mezzosoprano italiana Anna Bonitatibus reivindicarà la cançó italiana amb un programa que imagina una hipotètica trobada entre Beethoven i Rossini en què l'acompanyarà el pianista Simon Lepper; serà el 7 d'abril.

El recital de gala de Felicity Lott al costat dels participants a les seves classes magistrals tindrà lloc el 28 d'abril, mentre que el 21 de maig serà el torn del debut de Veronica Simeoni, que actuarà amb Michele d'Elia al monestir de Sant Cugat del Vallès. Aquest espai també acollirà, el 28 d'abril, un recital dels alumnes del Màster de Lied Victoria de los Ángeles que s'imparteix a l'ESMUC.

A més de les classes magistrals de Felicity Lott, que es faran al Museu de la Música, també n'hi haurà de Sarah Connolly a la Universitat de Barcelona. I igualment Anna Bonitatibus n'impartirà al costat de Simon Lepper, centrades en repertori de Mozart i Rossini, entre d'altres.

El Primavera LIFE enceta una col·laboració amb l'Escuela Superior de Canto de Madrid i serà present a la capital espanyola amb més classes

PUBLICITAT:
ESPAI DISPONIBLE

Verbo

Enquesta

Quin repertori prefereixies que comentem a Catclàssics?

- ☐ Renaixentista i barroc
- ☐ Classicisme i romàntic
- ☐ Òpera i recitals vocals
- ☐ Segle XX i contemporània
- ☐ Qualsevol

[Votar](#)

[Veure resultats](#)

magistrals i un concert de Felicity Lott i els seus alumnes.

Finalment, s'ha programat una jam-session de lied per al dia de Sant Jordi i dues sessions vespertines anomenades Capvespres de Sant Pau, el 26 de març i el 4 de juny, amb la participació de músics del Màster de Lied Victoria de los Ángeles.

Revista Musical Catalana

[qui som](#) | [avis legal](#) | [pàgina d'inici](#) | [contacta](#)

Catclàssics és una iniciativa de l'Associació Catclàssics.

[Facebook](#) [Contacta](#)

Catclàssics, música clàssica de Catalunya a internet

LA MÚSICA CLÀSSICA A INTERNET

[inici](#) | [mapa web](#) | [cerca](#) | [contacte](#) | [concursos](#) | [butlletí](#) | [ClàssicsWeb](#)

[+ Agenda](#) | [Notícies](#) | [Crítiques](#) | [Directori](#) | [Novetats](#)

[Cerca](#)

Concerts a comarques

Comarques	Concerts
Alt Empordà	2
Anoia	1
Bages	1
Baix Llobregat	1
Barcelonès	37
Garrotxa	1
Gironès	10
Solsonès	2

Cerca de concerts

Paraules:

Inici:

Fi:

☐ Gratuït

Ajuda

[Cercar](#)

PUBLICITAT:
ESPAI DISPONIBLE

Enquesta

Quin repertori prefereixies que comentem a Catclàssics?

- ☐ Renaixentista i barroc
- ☐ Classicisme i romàntic
- ☐ Òpera i recitals vocals
- ☐ Segle XX i contemporània
- ☐ Qualsevol

[Votar](#)

[Veure resultats](#)

CONCERT

Els altres Pelléas

Recomanat

[QUÈ]

- Pelléas et Mélisande, op. 80 - Gabriel Fauré
- Pelléas och Mélisande, op. 46 - Jan Sibelius
- Pelléas und Mélisande, op. 5 - Arnold Schönberg

[QUI]

orquestra: Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu

director/a d'orquestra: Josep Pons

[QUAN i COM]

■ 07/03/22 19:00 hores - **Preu:** 10 a 180 €

[ON]

Gran Teatre del Liceu

La Rambla, 51-59
08002 Barcelona
93 485 99 00

[Visitar web](#)

[qui som](#) | [avis legal](#) | [pàgina d'inici](#) | [contacta](#)

Catclàssics és una iniciativa de l'Associació Catclàssics.

[Facebook](#) [Contacta](#)

Catclàssics, música clàssica de Catalunya a internet

► 6 Marzo, 2022

El festival Barcelona Obertura impulsa la música clàssica que es programa a la capital catalana per convertir-la en un reclam turístic

El ganxo 'clàssic'

J.B.
 BARCELONA

Barcelona té un notable cartell de concerts de música clàssica, comparable a les programacions de capitals culturals europees. Fins ara, el turisme cultural s'hi apunta quan arriba a la ciutat, a partir d'altres reclams. La tercera edició del Barcelona Obertura Spring Festival aspira al fet que la música clàssica sigui el reclam per seduir els turistes a la ciutat, i que després aprofitin altres trumfos de la ciutat com poden ser la gastronomia, el clima, el patrimoni o la platja. Del 9 al 29 de març, el Palau de la Música, L'Auditori i el Liceu ajunten alguns dels seus caps de cartell per fer atractiva la proposta. De

moment, es percep que la campanya funciona, però falta que les onades de la covid desapareguin per comprovar un creixement d'aquest públic.

L'impulsor del Barcelona Obertura, Ramon Asenjo, va proclamar dimarts a L'Auditori "el rebuig a qualsevol violència". En aquest sentit divendres es va anunciar que Sondra Radvanovsky, Lisette Oropesa, Irène Theorin, Ludovic Tézier i Joseph Calleja substituiran la russa Anna Netrebko (que es retira un temps dels escenaris coincidint amb la invasió) en el concert dels 175 anys del Liceu.

Entre les actuacions del cartell destaca l'òpera de Claude Debussy *Pelléas et Mélisande* al Liceu, així

Foto de família dels còmplices del Barcelona Obertura Spring Festival, a L'Auditori ■ ACN

com tres concerts de l'OBC a L'Auditori (amb el *Don Quixote* de Strauss; o la versió orquestral de *La Pesta* de Robert Gerhard, que es va cantar per darrer cop fa prop de 40 anys a

Barcelona). El Palau de la Música obre el cartell el 9 de març amb l'actuació de la Deutsche Kammerphilharmonie Bremen sota la direcció de Violeta Parra i amb María Dueñas de violi-

nista solista. S'interpreta un programa amb obres de Ginastera, Sibelius i Dvořák. També es programa una òpera en versió concert de *Cesare in Egitto*, de Händel. Per ara, cada equi-

pament inclou alguns dels seus ganxos al cartell, que es pot adquirir a través del web del festival. L'objectiu, a mitjà termini, admet el director del Palau, Joan Oller, és concebre un cartell conjunt.

Per a Jordi Martí, regidor de Cultura, és imprescindible que la ciutat respiri clàssica si vol projectar aquesta referència al món. Per això, s'ha ampliat a tres biblioteques (a més dels centres cívics i determinats equipaments patrimonials de la ciutat) els concerts gratuïts que conviden a conèixer nous intèrprets, noves composicions o partitures desconegudes d'autors referencials. *El City+* es desenvolupa amb el suport de l'Icub i pretén escampar de clàssica tots els districtes de la ciutat. L'Ajuntament de Barcelona aporta uns 300.000 euros entre l'Icub i la regidoria de Turisme. La coordinadora del Barcelona Obertura d'enguany, Martina Ribalta, va celebrar dimarts que aquestes actuacions tinguessin una introducció dels músics per fer planera l'aproximació a la clàssica per part de tothom. ■

'Pelléas et Mélisande' de Claude Debussy en el Teatro de la Maestranza

Tabla de contenido [Ocultar] Un país de leyenda Venta de entradas Ficha técnica Reparto Argumento Acto primero

Acto Segundo

Acto Tercero

Acto Cuarto

Acto Quinto

Dossier de prensa

Más información

Entradas relacionadas

Un país de leyenda

Un tiempo impreciso. Un país mítico. Un rey. Un castillo de leyenda. Dos hermanastros: Pelléas y Goulad. Y una bella chica, Mélisande, sin edad ni procedencia, hallada extraviada en el bosque. Un matrimonio. Una esposa infeliz que descubre en su cuñado a un alma gemela. Celos. Crimen.

El estreno en 1902 de la única ópera de Claude Debussy fue un escándalo. Era una rareza situada entre el Verismo y el Romanticismo. Hoy, su hipnótico relato fantástico, nos conduce a mundos fascinantes viajando entre el drama real y la imaginación.

Sobre un cuento de hadas para adultos escrito por el poeta simbolista Maurice Maeterlinck, Debussy levanta la primera ópera moderna. Delicada, sinuosa, sutil. Un drama de luz dirigido por el gran especialista en ópera francesa, Michel Plasson, con puesta en escena de Willy Decker para la Staatsoper Hamburg. Es ópera. Es pura poesía.

Días 22, 24 y 26 de marzo a las 20:00 hs | Teatro de la Maestranza

Venta de entradas

Comprar entradas

Pelléas et Mélisande – © Jörn Kipping

Willy Decker, dirección de escena

Michel Plasson, dirección musical

Ficha técnica

Dirección musical

Dirección de escena

Diseño de escenografía y vestuario

Diseño de iluminación

Producción

Orquesta

Coro

Michel Plasson

Willy Decker

Wolfgang Gussmann

Hans Toelstede

Staatsoper de Hamburgo

Real Orquesta Sinfónica de Sevilla

Teatro de la Maestranza

Reparto

Pelléas

Golaud

Arkel

El pequeño Yniold

Médico/Pastor

Mélisande

Geneviève

Edward Nelson

Kyle Ketelsen

Jérôme Varnier

Eleonora Deveze

Javier Castañeda

Mari Eriksmoen

Marina Pardo

Ir arriba

Argumento

Acto primero

Escena Primera: un bosque

Golaud, el hijo menor de Arkel, rey de Allemonde, se ha extraviado en el bosque mientras iba a la caza del jabalí. Descubre a Mélisande llorando a la orilla de una fuente. Se siente conmovido por la belleza de la muchacha. Asustada, ésta amenaza con arrojarle al agua si él la toca. A sus preguntas, Mélisande permanece muda, sin desvelar sus orígenes ni la razón de su presencia en el bosque. Ella, no obstante, acepta seguirle.

Escena Segunda: Una estancia en el castillo

Algunos meses más tarde, Golaud escribe a su hermanastro Pelléas para anunciarle su boda con la misteriosa Mélisande. Temiendo la reacción del anciano Arkel, que tenía para él otros proyectos matrimoniales, encarga a Pelléas que prepare su regreso.

Desde su barco acechará una luz en la cima de la torre que da al mar, señal de que su abuelo consiente en recibir a la pareja. Si la oscuridad persiste, no regresará jamás. Geneviève, la madre de Pelléas, lee esta carta a Arkel, que respeta el destino.

Entra Pelléas, trastornado por otra carta, la de su amigo Marcellus que agoniza y le llama a la cabecera de su lecho, pero Arkel desea la presencia de Pelléas por el regreso de Golaud y le retiene recordándole que su propio padre agoniza en una habitación del castillo.

Escena Tercera: Ante el castillo

Mélisande se encuentra en compañía de Geneviève en los jardines del castillo; se siente asustada por la oscuridad del bosque, apenas rota por la claridad del mar. Llega Pelléas, a quien le ha sido encargado acompañar a Mélisande al castillo. Desanimada, ella se entera de que Pelléas partirá sin duda al día siguiente.

Ir arriba

Acto Segundo

Escena Primera: Una fuente en el parque

Pelléas ha llevado a Mélisande a la «fuente de los ciegos», donde le gusta ir para refrescarse cuando el calor del mediodía es sofocante. Mélisande se tumba sobre el brocal de mármol. Su cabellera, más larga que éste, alcanza el agua.

Pelléas trata de disuadirla de que juegue con su sortija, pero sin éxito, y la sortija, lanzada demasiado alto hacia el sol, cae al fondo del agua. Mélisande se asusta ante la idea de tener que confesar la pérdida a Golaud.

Escena Segunda: Una estancia en el castillo

Mélisande está a la cabecera de Golaud, que ha sufrido una caída de caballo cuando cazaba en el bosque, en el mismo momento en que Mélisande perdiera su anillo. Bruscamente, Mélisande rompe a llorar y deja estallar su desesperación: «No soy feliz aquí».

Expresa el deseo de abandonar el castillo que Golaud reconoce ser demasiado viejo y muy sombrío. Para consolarla, Golaud toma sus manos y advierte entonces que ella ha perdido su alianza. Mélisande declara que la sortija ha debido de caérsele mientras recogía conchas en una gruta a la orilla del mar.

Furioso, Golaud exige que vaya inmediatamente a buscar la sortija que aprecia tanto como su propia vida. Como Mélisande expresa su temor a la oscuridad, Golaud le ordena que le pida a Pelléas que la acompañe.

Escena Tercera: delante de una gruta

Temblando, Mélisande se deja conducir por Pelléas a la oscura gruta, a fin de que sea capaz de describirla a Golaud si le interroga. Aterrada al descubrir en ella a tres pobres viejos, huye, arrastrando a Pelléas.

Ir arriba

Acto Tercero

Escena Primera: Una de las torres del castillo

En una noche estrellada, Mélisande, en la ventana de su habitación en una torre del castillo, peina sus largos cabellos mientras canta. Pelléas pasa por el camino de ronda que domina la torre. Se extasía ante la belleza de Mélisande, a quien anuncia su marcha para el día siguiente, y la incita luego a inclinarse para tenderle la mano y los cabellos de la joven caen en cascada.

Él se sumerge con voluptuosidad entre sus cabellos. Golaud les sorprende y les reprocha que jueguen así en la oscuridad: «¡sois unos niños!»

Escena Segunda: los subterráneos del castillo

Para ponerle a prueba, Golaud ha llevado a Pelléas al fondo de los subterráneos, mostrándole una sima con la quiere hacerle descubrir el hedor de la muerte. Pelléas se sofoca y ambos salen.

Escena Tercera: una terraza al salir de los subterráneos

Respirando al fin al salir de los subterráneos, Pelléas se extasía ante la belleza de la naturaleza, cuando ve a Geneviève y Mélisande en una ventana de la torre. Golaud aprovecha la ocasión para decirle que no es un ingenuo y que sospecha que podría haber algo entre los dos jóvenes. Intima a Pelléas para que evite tanto como sea posible a Mélisande, arguyendo la delicadeza de la joven y el hecho de que está encinta.

Escena Cuarta: Delante del castillo

Golaud sabe que Yniold, su hijo de su primer matrimonio, permanece a menudo en compañía de Pelléas y Mélisande; le hace sufrir un verdadero interrogatorio a fin de tratar de confirmar sus dudas. Luego le encarama hasta la ventana para que pueda espiar a la pareja que sospecha que están en la habitación de Mélisande.

Agobiado por las preguntas y asustado por la cólera que invade a su padre a medida que le va respondiendo, el niño amenaza con gritar para poner fin a esta penosa situación.

Ir arriba

Acto Cuarto

Escenas Primera y Segunda: una estancia en el castillo

Pelléas hace saber que su padre está curado y que le ha incitado a viajar, pues tiene «el rostro de los que no vivirán mucho». Pelléas anuncia a Mélisande su decisión de partir. Para hablar con ella una última vez, le pide a la joven que se encuentren esa misma noche en la fuente de los ciegos.

Arkel se alegra ante la idea de la curación del padre de Pelléas y, pensando particularmente en Mélisande, expresa sus deseos de que en adelante entren en la casa un poco de alegría y de sol. Llega Golaud y anuncia la partida de Pelléas. Embargado de celos, trata de provocar a Mélisande insultándola y agarrándola del cabello con violencia. Arkel se interpone. Mélisande deja estallar de nuevo su sufrimiento.

Ir arriba

Escenas Tercera y Cuarta: Una fuente en el parque

El pequeño Yniold intenta levantar una gran piedra para alcanzar su pelota dorada, que ha perdido. Ve pasar a las ovejas que «lloran», y luego se callan, guiados por el pastor hacia otro destino que no es el establo.

Mientras espera a Mélisande, Pelléas toma conciencia de lo que no sospechaba. Duda sobre si huir antes de ver a

Mélisande una última vez, pero finalmente se decide a declararle su amor. Mélisande, que ha burlado a sus guardias, llega tarde a la cita.

Pelléas y Mélisande se confiesan mutuamente su amor. Oyen el ruido de las puertas del castillo que se han cerrado. A su pesar, ya no podrán entrar hasta la mañana. Un crujido de hojarasca les revela la presencia de Golaud que les estaba observando. Mientras la pareja se abraza, Golaud se acerca bruscamente y mata a Pelléas. Mélisande huye, perseguida por su marido.

Ir arriba

Acto Quinto

Una habitación en el castillo

Arkel y Golaud están a la cabecera de Mélisande, que acaba de dar a luz a una niña. El médico trata de tranquilizarlos: la herida que Golaud le hiciera es leve. Éste trata de hacerse perdonar; sin embargo, presiona a Mélisande para que le diga toda la verdad sobre su amor por Pelléas.

Pero Mélisande está ya como ausente. Golaud no lo sabrá jamás. Arkel muestra a Mélisande a su hija, mientras las sirvientas del castillo entran en la habitación.

Golaud se subleva contra su presencia pero Arkel le disuade para que no se quede a solas con Mélisande: «no le habléis más.. No sabéis lo que es el alma... Al alma humana le gusta irse sola». Mélisande muere. Arkel consuela a Golaud y evoca a la niña recién nacida: ahora ha de vivir ella en su lugar. Es el turno de la pobre pequeña».

Dossier de prensa

Más información

Web | Facebook | Twitter | Youtube | Instagram

Ir arriba

NdeP - Prensa - Teatro de la Maestranza

Entradas relacionadas

Pelléas et Mélisande, de Claude Debussy...

Àlex Ollé lleva al escenario del **Liceu**...

La soprano Camilla Tilling y la Real...

Audición comentada - Preludio a la...

Funciones familiares con Claude Debussy...

Ballet y música sinfónica con la...

Compartir

► 5 Marzo, 2022

l'escandall

Pelléas, Mélisande, Ollé... i Pons

J. A. Mendiola
 Periodista

Liceu. La segona funció de la recreació de la història de *Pelléas et Mélisande*, escrita pel simbolista Maeterlinck i musicada i adaptada per Claude Debussy, es va iniciar amb la interpretació d'*El cant dels ocells*, com a protesta en favor de la pau i en record de les víctimes de la invasió d'Ucraïna. Poc abans ja sabíem que Netrebko havia cancel·lat la seva actuació per a la commemoració del 175è aniversari del Liceu, per la qual cosa ja ens hauríem pogut estalviar la presència del seu marit, Yusif Eyvazov, com a protagonista de *La dama de piques*. Rupturista podria ser un bon qualificatiu per definir el tarannà del compositor, el qual segurament no hauria pogut imaginar que a hores d'ara seria poc més o menys un clàssic. Un clàssic peculiar, com es pot comprovar repasant alguns dels directors artístics que s'han anat succeint al llarg dels temps per posar-la sobre els escenaris, els quals fan palesa la seva escassa simpatia per la tradició. Jean Cocteau, Peter Brook i Robert Wilson són alguns dels característics exemples precedents d'aquest Ollé que també i tan bé i amb tanta precisió ha sabut escalar i aprofundir en tantes arestes i enfonyalls com són els que fan acte de presència des d'una història d'amor adúlter. Un plantejament que es podria titllar de convencional, o tòpic, però que des del text original s'enfonsa dins un magma vertiginós i farcit de camins que es van entrecreuant fins a convertir-se en un retrat tan oníric com hiperrealista de la condició humana, de la família, de les relacions fraternals, conjugals, paternofiliales des de diferents vessants... Per aconseguir que text i context assolissin el cim, Debussy va decidir rompre tots els motlles establerts fins aleshores, inclòs el de Richard Wagner, que tant l'havia impressionat amb el seu

Julie Fuchs i Simon Keenlyside, al primer acte de *Pelléas et Mélisande*.

Parsifal. Restà importància al cant en favor de la música i la paraula. Muscular paraula a paraula va ser la fita i el resultat tan sols es pot qualificar d'extraordinari, tot i que necessitat d'una dosi de concentració afegida per gaudir de l'espectacle en tota la seva magnitud.

Per a la impressionant i espectacular posada en escena, Àlex Ollé i l'escenògraf Alfons Flores han begut, segurament, d'un *Parsifal*, el de Claus Guth, qui amb una mansió situada sobre una plataforma giratòria s'anava endinsant dins els diferents ambits i perspectives de la història. Amb el mateix sistema funciona aquest bastiment argumental, el qual, a mesura que va girant es va transformant en palau, bosc, penya-segat, cova... sobre un mirall d'aigua, que fins i tot al final del quart acte, un cop Golaud ha mort el seu germanastre Pelléas, es converteix en instrument musical per crear el tètric i sinuós ambient de l'escena. Tot rutil·la *senza errore*, amb uns protagonistes que broden els seus personatges, Julie Fuchs com a Mélisande, Stanislas de Barbeyrac com a Pelléas, impressionant Franz-Josef Se-

lig interpretant Askel, Simón Keenlyside és un impecable Golaud, Ruth González com a Yniold o Sarah Conelly en el seu rol de Geneviève. Però si fins aquí de tot tan sols es pot parlar d'excel·lència, qui va superar l'anterior amb escreix va ser Josep Pons, i l'orquestra, amb una autèntica exhibició de matisos, detalls, accents... La perfecció, si no és això, s'hi apropa.

Teatre Principal. Un *ballo in maschera* va néixer a Nàpols com a encàrrec del Teatre San Carlo a un Giuseppe Verdi ja en el zenit de la seva carrera i sense necessitats econòmiques. La trilogia l'havia fet un home ric que tan sols tenia un endarrer, convertir *Rei Lear* en òpera. Aquesta vegada tampoc no va poder ser, per la qual cosa va optar per posar sobre els escenaris el crim de Gustau III a les mans de qui fos, que s'havia convertit en òpera almenys en dues ocasions anteriors, les d'Auger i Mercandante. Al Principal arriba una producció del Teatro Regio di Parma i l'Auditorio de Tenerife –versió bostniana–, que té com a característica prin-

cipal una escenografia de telons que li dona una patina d'autenticitat en temps de lectures contemporànies. L'originalitat la trobam a l'origen, una lectura aproximada a la que degué ser quan es va estrenar i que signa Marina Bianchi.

El públic va ser molt minso a l'hora d'expressar el seu visticplau als cantants. De fet, no va ser fins al principi del segon acte quan va decidir participar activament de la festa, en el punt que Amelia, a qui donava vida una esplèndida Oksana Sekerina, de veu dolça, sòlida i amb molta coloratura, va interpretar *Ecco l'orrido campo*. Hauria pogut ser una opció lògica en comptes de la qualitat dels que havien intervingut abans, però ja ho havia fet Alisa Kolosova com a Ulrica, que hauria estat de justícia que hagués rebut el preuat guardó a la seva intervenció. Va haver d'esperar al final per recollir els merescuts aplaudiments. Algunes dificultats per a un Antonio Corianó com a Riccardo o un petit decalatge amb l'orquestra interior no varen fer trontollar la representació, mentre que les coreografies, sobretot si són innecessàries, o hi posen remei o una bona opció seria obviar-les en la mesura del que fos possible.

Pel que fa a la resta de participants, tot va rutil·lar a un nivell superior, començant pel cor masculí, tot i encara haver d'anar emmascarat en la segona època de Francesc Bonnin al capdavant de la formació. Krassen Karagiozov en la pell de Renato va culminar la seva intervenció amb un *Eri tu* notable. Els mallorquins, començant per Mercedes Darder en el paper d'Oscar, exquisida i molt segura en la part alta; impecable Tomeu Bibiloni com a Silvano i creditor de papers més importants, el mateix que podríem dir de Pablo López o Sebastià Serra. La Simfònica, dirigida per Andrea Sanguinetti, va complir amb el rol narratiu que Verdi, com a novetat, li va atribuir.

Festa major al pati de butaques després de l'esplendorós final dalt de l'escenari. ♦

Pelléas, Mélisande, Ollé... i Pons

Palma Liceu.- La segona funció de la recreació de la història de Pelléas et Mélisande, escrita pel simbolista Maeterlinck i musicada i adaptada per Claude Debussy, es va iniciar amb la interpretació d'El cant dels ocells, com a protesta en favor de la pau i en record de les víctimes de la invasió d'Ucraïna. Poc abans ja sabíem que Netrebko havia cancel·lat la seva actuació per a la commemoració del 175è aniversari del Liceu, per la qual cosa ja ens hauríem pogut estalviar la presència del seu marit, Yusif Eyvazov, com a protagonista de La dama de piques. Rupturista podria ser un bon qualificatiu per definir el tarannà del compositor, el qual segurament no hauria pogut imaginar que a

hores d'ara seria poc més o menys un clàssic. Un clàssic peculiar, com es pot comprovar repassant alguns dels directors artístics que s'han anat succeint al llarg dels temps per posar-la sobre els escenaris, els quals fan palesa la seva escassa simpatia per la tradició. Jean Cocteau, Peter Brook i Robert Wilson són alguns dels característics exemples precedents d'aquest Ollé que també i tan bé i amb tanta precisió ha sabut escalar i aprofundir en tantes arestes i enfonyalls com són els que fan acte de presència des d'una història d'amor adúlter. Un plantejament que es podria titllar de convencional, o tòpic, però que des del text original s'enfonsa dins un magma vertiginós i farcit de camins que es van entrecruant fins a convertir-se en un retrat tan oníric com hiperrealista de la condició humana, de la família, de les relacions fraternals, conjugals, paternofilials des de diferents vessants... Per aconseguir que text i context assolissin el cim, Debussy va decidir rompre tots els motlles establerts fins aleshores, inclòs el de Richard Wagner, que tant l'havia impressionat amb el seu Parsifal. Restà importància al cant en favor de la música i la paraula. Muscar paraula a paraula va ser la fita i el resultat tan sols es pot qualificar d'extraordinari, tot i que necessitat d'una dosi de concentració afegida per gaudir de l'espectacle en tota la seva magnitud.

Per a la impressionant i espectacular posada en escena, Àlex Ollé i l'escenògraf Alfons Flores han begut, segurament, d'un Parsifal, el de Claus Guth, qui amb una mansió situada sobre una plataforma giratòria s'anava endinsant dins els diferents àmbits i perspectives de la història. Amb el mateix sistema funciona aquest bastiment argumental, el qual, a mesura que va girant es va transformant en palau, bosc, penya-segat, cova... sobre un mirall d'aigua, que fins i tot al final del quart acte, un cop Golaud ha mort el seu germanastre Pelléas, es converteix en instrument musical per crear el tètric i sinuós ambient de l'escena. Tot rutlla senza errore, amb uns protagonistes que broden els seus personatges, Julie Fuchs com a Mélisande, Stanislas de Barbeyrac com a Pelléas, impressionant Franz-Josef Selig interpretant Askel, Simón Keenlyside és un impecable Golaud, Ruth González com a Yniold o Sarah Conelly en el seu rol de Geneviève. Però si fins aquí de tot tan sols es pot parlar d'excel·lència, qui va superar l'anterior amb escreix va ser Josep Pons, i l'orquestra, amb una autèntica exhibició de matisos, detalls, accents... La perfecció, si no és això, s'hi apropa.

Teatre Principal.- Un ballo in maschera va néixer a Nàpols com a encàrrec del Teatre San Carlo a un Giuseppe Verdi ja en el zenit de la seva carrera i sense necessitats econòmiques. La trilogia l'havia fet un home ric que tan sols tenia un endarrer, convertir Rei Lear en òpera. Aquesta vegada tampoc no va poder ser, per la qual cosa va optar per posar sobre els escenaris el crim de Gustau III a les mans de qui fos, que s'havia convertit en òpera almenys en dues ocasions anteriors, les d'Auger i Mercandante. Al Principal arriba una producció del Teatro Regio di Parma i l'Auditorio de Tenerife –versió bostoniana–, que té com a característica principal una escenografia de telons que li dona una patina d'autenticitat en temps de lectures contemporànies. L'originalitat la trobam a l'origen, una lectura aproximada a la que degué ser quan es va estrenar i que signa Marina Bianchi.

El públic va ser molt minso a l'hora d'expressar el seu vistiplau als cantants. De fet, no va ser fins al principi del segon acte quan va decidir participar activament de la festa, en el punt que Amelia, a qui donava vida una esplèndida Oksana Sekerina, de veu dolça, sòlida i amb molta coloratura, va interpretar Ecco l'orrido campo. Hauria pogut ser una opció lògica en comptes de la qualitat dels que havien intervingut abans, però ja ho havia fet Alisa Kolosova com a Ulrica, que hauria estat de justícia que hagués rebut el preuat guardó a la seva intervenció. Va haver d'esperar al final per recollir els merescuts aplaudiments. Algunes dificultats per a un Antonio Corianó com a Riccardo o un petit decalatge amb l'orquestra interior no varen fer trontollar la representació, mentre que les coreografies, sobretot si són innecessàries, o hi posen remei o una bona opció seria obviar-les en la mesura del que fos possible.

Pel que fa a la resta de participants, tot va rutllar a un nivell superior, començant pel cor masculí, tot i encara haver d'anar emmascarat en la segona època de Francesc Bonnín al capdavant de la formació. Krassen Karagiozov en la pell de Renato va culminar la seva intervenció amb un Eri tu notable. Els mallorquins, començant per Mercedes Darder en el paper d'Oscar, exquisida i molt segura en la part alta; impecable Tomeu Bibiloni com a Silvano i creditor de papers més importants, el mateix que podríem dir de Pablo López o Sebastià Serra. La Simfònica, dirigida per Andrea Sanguinetti, va

complir amb el rol narratiu que Verdi, com a novetat, li va atribuir.
Festa major al pati de butaques després de l'esplendorós final dalt de l'escenari.

Pelléas, Mélisande, Ollé... i Pons

Palma Liceu.- La segona funció de la recreació de la història de **Pelléas et Mélisande**, escrita pel simbolista Maeterlinck i musicada i adaptada per Claude Debussy, es va iniciar amb la interpretació d'El cant dels ocells, com a protesta en favor de la pau i en record de les víctimes de la invasió d'Ucraïna. Poc abans ja sabíem que Netrebko havia cancel·lat la seva actuació per a la commemoració del 175è aniversari del Liceu, per la qual cosa ja ens hauríem pogut estalviar la presència del seu marit, Yusif Eyvazov, com a protagonista de La dama de piques. Rupturista podria ser un bon qualificatiu per definir el tarannà del compositor, el qual segurament no hauria pogut imaginar que a

hores d'ara seria poc més o menys un clàssic. Un clàssic peculiar, com es pot comprovar repassant alguns dels directors artístics que s'han anat succeint al llarg dels temps per posar-la sobre els escenaris, els quals fan palesa la seva escassa simpatia per la tradició. Jean Cocteau, Peter Brook i Robert Wilson són alguns dels característics exemples precedents d'aquest Ollé que també i tan bé i amb tanta precisió ha sabut escalar i aprofundir en tantes arestes i enfonyalls com són els que fan acte de presència des d'una història d'amor adúlter. Un plantejament que es podria titllar de convencional, o tòpic, però que des del text original s'enfonsa dins un magma vertiginós i farcit de camins que es van entrecruant fins a convertir-se en un retrat tan oníric com hiperrealista de la condició humana, de la família, de les relacions fraternals, conjugals, paternofilials des de diferents vessants... Per aconseguir que text i context assolissin el cim, Debussy va decidir rompre tots els motlles establerts fins aleshores, inclòs el de Richard Wagner, que tant l'havia impressionat amb el seu Parsifal. Restà importància al cant en favor de la música i la paraula. Muscar paraula a paraula va ser la fita i el resultat tan sols es pot qualificar d'extraordinari, tot i que necessitat d'una dosi de concentració afegida per gaudir de l'espectacle en tota la seva magnitud.

Per a la impressionant i espectacular posada en escena, Àlex Ollé i l'escenògraf Alfons Flores han begut, segurament, d'un Parsifal, el de Claus Guth, qui amb una mansió situada sobre una plataforma giratòria s'anava endinsant dins els diferents àmbits i perspectives de la història. Amb el mateix sistema funciona aquest bastiment argumental, el qual, a mesura que va girant es va transformant en palau, bosc, penya-segat, cova... sobre un mirall d'aigua, que fins i tot al final del quart acte, un cop Golaud ha mort el seu germanastre Pelléas, es converteix en instrument musical per crear el tètric i sinuós ambient de l'escena. Tot rutlla senza errore, amb uns protagonistes que broden els seus personatges, Julie Fuchs com a Mélisande, Stanislas de Barbeyrac com a Pelléas, impressionant Franz-Josef Selig interpretant Askel, Simón Keenlyside és un impecable Golaud, Ruth González com a Yniold o Sarah Conelly en el seu rol de Geneviève. Però si fins aquí de tot tan sols es pot parlar d'excel·lència, qui va superar l'anterior amb escreix va ser Josep Pons, i l'orquestra, amb una autèntica exhibició de matisos, detalls, accents... La perfecció, si no és això, s'hi apropa.

Teatre Principal.- Un ballo in maschera va néixer a Nàpols com a encàrrec del Teatre San Carlo a un Giuseppe Verdi ja en el zenit de la seva carrera i sense necessitats econòmiques. La trilogia l'havia fet un home ric que tan sols tenia un endarrer, convertir Rei Lear en òpera. Aquesta vegada tampoc no va poder ser, per la qual cosa va optar per posar sobre els escenaris el crim de Gustau III a les mans de qui fos, que s'havia convertit en òpera almenys en dues ocasions anteriors, les d'Auger i Mercandante. Al Principal arriba una producció del Teatro Regio di Parma i l'Auditorio de Tenerife –versió bostoniana–, que té com a característica principal una escenografia de telons que li dona una patina d'autenticitat en temps de lectures contemporànies. L'originalitat la trobam a l'origen, una lectura aproximada a la que degué ser quan es va estrenar i que signa Marina Bianchi.

El públic va ser molt minso a l'hora d'expressar el seu visticlau als cantants. De fet, no va ser fins al principi del segon acte quan va decidir participar activament de la festa, en el punt que Amelia, a qui donava vida una esplèndida Oksana Sekerina, de veu dolça, sòlida i amb molta coloratura, va interpretar Ecco l'orrido campo. Hauria pogut ser una opció lògica en comptes de la qualitat dels que havien intervingut abans, però ja ho havia fet Alisa Kolosova com a Ulrica, que hauria estat de justícia que hagués rebut el preuat guardó a la seva intervenció. Va haver d'esperar al final per recollir els merescuts aplaudiments. Algunes dificultats per a un Antonio Corianó com a Riccardo o un petit decalatge amb l'orquestra interior no varen fer trontollar la representació, mentre que les coreografies, sobretot si són innecessàries, o hi posen remei o una bona opció seria obviar-les en la mesura del que fos possible.

Pel que fa a la resta de participants, tot va rutllar a un nivell superior, començant pel cor masculí, tot i encara haver d'anar emmascarat en la segona època de Francesc Bonnín al capdavant de la formació. Krassen Karagiozov en la pell de Renato va culminar la seva intervenció amb un Eri tu notable. Els mallorquins, començant per Mercedes Darder en el paper d'Oscar, exquisida i molt segura en la part alta; impecable Tomeu Bibiloni com a Silvano i creditor de papers més importants, el mateix que podríem dir de Pablo López o Sebastià Serra. La Simfònica, dirigida per Andrea Sanguinetti, va

complir amb el rol narratiu que Verdi, com a novetat, li va atribuir.
Festa major al pati de butaques després de l'esplendorós final dalt de l'escenari.

Pelléas, Mélisande, Ollé... i Pons

Palma **Liceu**.- La segona funció de la recreació de la història de Pelléas et Mélisande , escrita pel simbolista Maeterlinck i musicada i adaptada per Claude Debussy, es va iniciar amb la interpretació d' El cant dels ocells , com a protesta en favor de la pau i en record de les víctimes de la invasió d'Ucraïna. Poc abans ja sabíem que Nettebko havia cancel·lat la seva actuació per a la commemoració del 175è aniversari del **Liceu**, per la qual cosa ja ens hauríem pogut estalviar la presència del seu marit, Yusif Eyvazov, com a protagonista de La dama de piques Rupturista podria ser un bon qualificatiu per definir el tarannà del compositor, el qual segurament no hauria pogut imaginar que a

hores d'ara seria poc més o menys un clàssic. Un clàssic peculiar, com es pot comprovar repassant alguns dels directors artístics que s'han anat succeint al llarg dels temps per posar-la sobre els escenaris, els quals fan palesa la seva escassa simpatia per la tradició. Jean Cocteau, Peter Brook i Robert Wilson són alguns dels característics exemples precedents d'aquest Ollé que també i tan bé i amb tanta precisió ha sabut escalar i aprofundir en tantes arestes i enfonyalls com són els que fan acte de presència des d'una història d'amor adúlter. Un plantejament que es podria titllar de convencional, o tòpic, però que des del text original s'enfonsa dins un magma vertiginós i farcit de camins que es van entrecruant fins a convertir-se en un retrat tan oníric com hiperrealista de la condició humana, de la família, de les relacions fraternals, conjugals, paternofilials des de diferents vessants... Per aconseguir que text i context assolissin el cim, Debussy va decidir rompre tots els motlles establerts fins aleshores, inclòs el de Richard Wagner, que tant l'havia impressionat amb el seu Parsifal . Restà importància al cant en favor de la música i la paraula. Musicar paraula a paraula va ser la fita i el resultat tan sols es pot qualificar d'extraordinari, tot i que necessitat d'una dosi de concentració afegida per gaudir de l'espectacle en tota la seva magnitud.

Per a la impressionant i espectacular posada en escena, Àlex Ollé i l'escenògraf Alfons Flores han begut, segurament, d'un Parsifal , el de Claus Guth, qui amb una mansió situada sobre una plataforma giratòria s'anava endinsant dins els diferents àmbits i perspectives de la història. Amb el mateix sistema funciona aquest bastiment argumental, el qual, a mesura que va girant es va transformant en palau, bosc, penya-segat, cova... sobre un mirall d'aigua, que fins i tot al final del quart acte, un cop Golaud ha mort el seu germanastre Pelléas, es converteix en instrument musical per crear el tètric i sinuós ambient de l'escena. Tot rutlla senza errore , amb uns protagonistes que broden els seus personatges, Julie Fuchs com a Mélisande, Stanislas de Barbeyrac com a Pelléas, impressionant Franz-Josef Selig interpretant Askel, Simón Keenlyside és un impecable Golaud, Ruth González com a Yniold o Sarah Conelly en el seu rol de Geneviève. Però si fins aquí de tot tan sols es pot parlar d'excel·lència, qui va superar l'anterior amb escreix va ser Josep Pons, i l'orquestra, amb una autèntica exhibició de matisos, detalls, accents... La perfecció, si no és això, s'hi apropa.

Teatre Principal.- Un ballo in maschera va néixer a Nàpols com a encàrrec del Teatre San Carlo a un Giuseppe Verdi ja en el zenit de la seva carrera i sense necessitats econòmiques. La trilogia l'havia fet un home ric que tan sols tenia un endarrer, convertir Rei Lear en òpera. Aquesta vegada tampoc no va poder ser, per la qual cosa va optar per posar sobre els escenaris el crim de Gustau III a les mans de qui fos, que s'havia convertit en òpera almenys en dues ocasions anteriors, les d'Auger i Mercandante. Al Principal arriba una producció del Teatro Regio di Parma i l'Auditorio de Tenerife –versió bostoniana–, que té com a característica principal una escenografia de telons que li dona una pàtina d'autenticitat en temps de lectures contemporànies. L'originalitat la trobam a l'origen, una lectura aproximada a la que degué ser quan es va estrenar i que signa Marina Bianchi.

El públic va ser molt minso a l'hora d'expressar el seu vistiplau als cantants. De fet, no va ser fins al principi del segon acte quan va decidir participar activament de la festa, en el punt que Amelia, a qui donava vida una esplèndida Oksana Sekerina, de veu dolça, sòlida i amb molta coloratura, va interpretar Ecco l'orrido campo . Hauria pogut ser una opció lògica en comptes de la qualitat dels que havien intervingut abans, però ja ho havia fet Alisa Kolosova com a Ulrica, que hauria estat de justícia que hagués rebut el preuat guardó a la seva intervenció. Va haver d'esperar al final per recollir els merescuts aplaudiments. Algunes dificultats per a un Antonio Corianó com a Riccardo o un petit decalatge amb l'orquestra interior no varen fer trontollar la representació, mentre que les coreografies, sobretot si són innecessàries, o hi posen remei o una bona opció seria obviar-les en la mesura del que fos possible.

Pel que fa a la resta de participants, tot va rutllar a un nivell superior, començant pel cor masculí, tot i encara haver d'anar emmascarat en la segona època de Francesc Bonnín al capdavant de la formació. Krassen Karagiozov en la pell de Renato va culminar la seva intervenció amb un Eri tu notable. Els mallorquins, començant per Mercedes Darder en el paper d'Oscar, exquisida i molt segura en la part alta; impecable Tomeu Bibiloni com a Silvano i creditor de papers més importants, el mateix que podríem dir de Pablo López o Sebastià Serra. La Simfònica, dirigida per Andrea Sanguinetti, va

complir amb el rol narratiu que Verdi, com a novetat, li va atribuir.
Festa major al pati de butaques després de l'esplendorós final dalt de l'escenari.

De Maria Gorgues a Inès de la Fressange

La meva lady in waiting em truça per dir-me que la versió de Pelléas et Mélisande , l'òpera de Claude Debussy que han tornat a posar dempeus al **Liceu** els senyors Àlex Ollé i Joan Pons, és de les coses més sofisticades, si no la més sofisticada, que ha vist mai. Doncs ja era hora. Tal com està el panorama, li dic, és molt recomanable aproximar-se a fenòmens sofisticats, francament. Al **Liceu** no hi ha anat amb mi (i no tinc la sensació que m'hi hagi trobat a faltar, la qual cosa entenc perfectament, soc esgotador) perquè jo era a Girona atenent els Premis Rahola de comunicació local, on em va cridar l'atenció, com no podia ser d'altra manera, un dels treballs guanyadors, titulat

Josep Costa Serra (1898-1976), la mirada d'una nissaga de majordoms al castell de Peralada , firmat pel senyor Marc Faro i la senyora Anna Teixidor, que van recollir el guardó emocionats, i que si hi hagués alguna editora espavilada a la vista, i em consta que sí, ja estria trucant-los per publicar-los un llibre.

Aquesta vegada, al **Liceu**, la meva lady in waiting hi ha anat acompanyada de la seva pròpia lady in waiting , la senyoreta Martín (que, per cert, s'ha tenyit de ros platí, la seva oportuna aportació a la tan necessària sofisticació), perquè tothom sap que darrere d'una lady in waiting sempre hi ha una altra lady in waiting que sap perfectament el pa que s'hi dona.

Aquest parell van assistir a l'assaig general gràcies a l'amable invitació de la senyora Maria Gorgues, que és una de les vocals dels Amics del **Liceu** i, malgrat que ella tiri d'elegància clàssica i no es doni per al·ludida, una icona a diversos nivells. La setmana anterior, i perquè ens hi anéssim posant bé, la mateixa senyora Gorgues ens va convidar a una conferència sobre l'òpera de marres que el professor Carlos Calderón impartia al cor del **Liceu** mentre al costat, al Cercle (la nostra tia Mimí deia "el Círculo", vaja, que és com es diu), el senyor Jordi Martí i Grau (sense corbata, sort que la nostra tia Mimí va traspassar anys enrere perquè si ho arribava veure es torna a morir) intentava convèncer els membres del Cercle (aquest sí, tots encorbatats, encara bo!) que Barcelona, a nivell cultural, va estupendament bé o, cosa que vindria a ser el mateix, " viento en popa ". El senyor Martí i Grau, a banda de tenir una fesomia que podria fer-lo passar perfectament pel germà petit del senyor Ricard Gili, el trompetista de la Locomotora Negra i arquitecte, resulta que és tinent d'alcalde de Cultura, Educació, Ciència i Comunitat i, de retruc, regidor de Presidència, i ens preguntem què carai deuen fer els altres membres del consistori si aquest home s'ha d'encarregar de totes aquestes temàtiques. Mare de Déu, el pobre!, doncs com per tenir temps d'anar a Aramis a escollir corbata: impossible.

Tot i que l'il·lustríssim tinent d'alcalde va intentar ficar-se a la butxaca els membres circulars per la via de la seducció, un art que es veu que domina i que els altres sempre han apreciat, no ens consta si ho va aconseguir o no. S'accepten apostes.

A l'altra banda, la conferència del professor Calderón comença amb puntualitat nord-europea. Nosaltres hi arribem uns minuts tard, o sigui mediterràniament, i la nostra entrada es converteix en la versió barata d'aquella altra protagonitzada per la Inès de la Fressange, una altra icona, que fent saltirons i vestida d'alta costura apareixia a meitat d'àrea a l'Òpera Garnier, en aquell anunci de perfum estrenat el Nadal del 1988, dirigit per Tonny Scott sota la direcció artística de Jacques Helleu, on la veu en off acabava dient "Sólo puedes decir sí a Coco".

La conferència, que està penjada a YouTube (l'anunci de Coco també) és tremendament engrescadora perquè, segons ens explica el professor, Pelléas et Mélisande resulta ser una òpera recitativa, gens airosa, poc simpàtica, plena de símbols que els anys i la desalfabetització general han anat difuminant i, per postres, molt llarga, que són una sèrie d'advertències que és bo que algú t'expliqui abans de, mai més ben dit en aquesta versió, submergir-t'hi. Per acabar-ho d'adobar, la dramatúrgia no és lineal i l'acció (la tragèdia que, per molt simbolista que pretengui ser, és clarament la d'una dona maltractada) comença al quart acte, dels cinc que té. Això, ben mirat, és el menys important, perquè estem molt acostumats al comentari, tan contemporani, que serveix als seriòfils per assegurar que la sèrie de moda és imprescindible "tot i que has d'aguantar fins al capítol 457 per començar a entendre alguna cosa".

El professor Calderón, quasi premonitòriament -perquè aquell dia la guerra, tot i ser una possibilitat, encara no ha esclatat-, diagnostica que vivim "desanimats", és a dir, allunyats de l'ànima de les coses i assegura que per enfrontar-se a tal complexitat, al futur, cal posar en marxa una "audició responsable", ser resilents i, sobretot, "recalibrar" la sensibilitat. Recordats amb perspectiva, els consells del professor, aquests dies, resulten tremendament adequats.

Inicio > Cultura

Cultura Más cultura Festivales

Barcelona Obertura Spring Festival

4 marzo, 2022

Barcelona Obertura Classic and Lyric es una iniciativa conjunta del Gran Teatre del Liceu, el Palau de la Música Catalana y L'Auditori que tiene como objetivo promover la variedad musical que hay en la ciudad y situarla en el mapa mundial como un punto de atracción e irradiación de estas manifestaciones artísticas.

El proyecto cuenta con el apoyo del Ayuntamiento de Barcelona y de Barcelona Global, una asociación independiente y sin ánimo de lucro formada por 183 empresas, centros de investigación, emprendedores, escuelas de negocios, universidades e instituciones culturales, así como por más de 800 profesionales.

El pasado 19 de septiembre se abrió la temporada 2021-2022, que es la cuarta que se celebra y que se alargará hasta el 8 de junio. La programación se estructura en varios ciclos. Y, más concretamente, del 6 al 30 de marzo tendrá lugar el ***Barcelona Obertura Spring Festival***, con un total de 46 conciertos, contando las funciones de la ópera *Pelléas et Mélisande* de **Debussy** que se realizarán en el Liceu los días 11, 15 y 18; y la interpretación, en el Palau de la Música, de *Giulio Cesare*, de **Händel**, a cargo de Forma Antiqua (el día 9), y de *The fairy queen*, de **Purcell**, por parte de Vox Luminis (los días 14 y 16).

Del 6 al 30 de marzo, la ciudad albergará 46 conciertos líricos y de música clásica en escenarios emblemáticos

Además, el Palau acogerá, siempre a las 20 h, las actuaciones de la Deutsche Kammerphilharmonie Bremen (el día 9); The Tallis Scholars (el 12); **Alexei Volodin** (el 15); Les Siècles & **François-Xavier Roth** (el 24) y **Alexandra Dovgan** (el 28), así como el espectáculo *Liederabend*, con el barítono **Johannes Kammler** y el pianista **Akemi Murakami** (el día 23).

L'Auditori será testigo de excepción del Festival Rachmaninov, con conciertos de la Orquesta de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC) y el pianista **Denis Kozhukhin** (los días 11 y 12), y del *Don Quixote* de **Strauss** con el violencelista **José Mor** (el 18, 19 y 20), bajo la batuta de Kazushi Ono. El 25 y 26, el Cor de L'Auditori, el Cor de Cambra del Palau y el Cor Madrigal acompañarán al tenor **Ian Bostridge** y la OBC, dirigida por **Francesc Prat**, en la puesta en escena de *La Peste*, de **Gerhard**. El festival se despedirá el día 30 con la versión de **Teodor Currentzis** de *la Sinfonía núm. 1* de **Brahms**.

Aparte de estos conciertos, se organizarán numerosas actuaciones de acceso gratuito en distintos lugares de la ciudad, como la Casa Batlló, el Museu Nacional d'Art de Catalunya, la Fundació Miró, el Pabellón Mies van der Rohe, el MACBA, Casa Seat, la Fábrica de Creación Fabra i Coats y varias bibliotecas y centros cívicos.

Puede consultar el programa entero y adquirir o reservar las entradas en [este enlace](#).

ETIQUETAS

Barcelona Obertura Spring Festival

[Artículo anterior](#)

[Biomarcadores para la detección del riesgo vascular](#)

[Artículo siguiente](#)

[‘Les metamorfosis’: un Ovidio electrónico en el Teatre Eòlia](#)

Dejar comentario

Comentario:

Nombre:*

Correo electrónico:*

Sitio web:

☐ Save my name, email, and website in this browser for the next time I comment.

☐ He leído y acepto la política de privacidad [Configurar y más información](#).

- **Responsable:** Eva Serra Sánchez.
- **Finalidad:** Moderar los comentarios.
- **Legitimación:** Por consentimiento del interesado.
- **Destinatarios y encargados de tratamiento:** No se ceden o comunican datos a terceros para prestar este servicio. El Titular ha contratado los servicios de alojamiento web a Nominalia que actúa como encargado de tratamiento.
- **Derechos:** Acceder, rectificar y suprimir los datos.
- **Información Adicional:** Puede consultar la información detallada en la [Política de Privacidad](#).

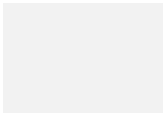
PUBLICAR COMENTARIO

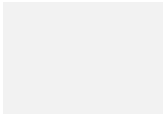
marzo 2022

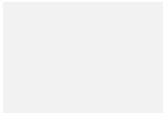
L	M	X	J	V	S	D
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

« Feb

LO MÁS LEÍDO

 El sistema con agujero negro más cercano, en realidad no tiene...

 Casos de violencia tras el estudio de cráneos en Atapuerca

 ¿En qué situación está Chernóbil tras la invasión rusa?

Immunoterapia contra infecciones por hongos en niños con cáncer

ÚLTIMOS COMENTARIOS

Pilar en *Factores que potencian el TDAH*

Sonia Serra en *Carta abierta de científicos para frenar el experimento con 38 perros beagle*

María milagros jimenez Fernández en *Nueva cirugía para la esquizofrenia*

Antònia CORBELLÀ en *Alumnos que fracasan en la ESO, ¿culpables o víctimas?*

Sergio en *José Raúl Capablanca*

cat
VAN

SOBRE NOSOTROS

Digital independiente

Barcelona, BC

+ 34 608 020 119

Contáctanos: info@catalunyavanguardista.com

SÍGUENOS

El Paradís era això

Amb aquest "Pélleas et Mélisande" dirigit per dos noms de la casa, Àlex Ollé i Josep Pons, el Liceu ha ofert un dels millors espectacles dels darrers anys

Antoni Colomer

04/03/2022

Comparteix

El Gran Teatre del Liceu va voler que tota la programació de la Temporada 2021-22 s'englobés sota el paraigua d'un concepte: Paradís. Així, estirant una mica fils semàntics i temàtics, es cercava establir un fil conductor que atorgués cohesió a títols tan diversos com Rigoletto, Wozzeck, Norma, el War Requiem de Britten, la trilogia Da Ponte o Pélleas et Mélisande. Però, un cop vista la producció d'aquest darrer títol, hom pot arribar a la conclusió que no cal fer equilibris per relacionar l'òpera amb el paradís. El veritable paradís operístic consisteix, ni més ni menys, en aconseguir l'alquímia perfecta entre una posada en escena intel·ligent, creativa i ben realitzada, l'equip vocal adient i una orquestra i director en forma i compromesos. Tan senzill, ai las!, i tan complicat alhora que succeeix excepcionalment. I val a dir que el Liceu ho ha assolit amb aquesta producció de Pélleas et Mélisande, de Claude Debussy.

Escena de "Pélleas et Mélisande" amb producció d'Àlex Ollé i escenografia d'Alfons Flores. Fotografia de David Ruano/Gran Teatre del Liceu.

Després de les decebedores funcions de La dama de piques, on semblava que el teatre feia un pas enrere en l'evolució positiva d'aquesta temporada després d'anys

de galeres, ha arribat el que, sense cap mena de dubte, és un dels millors espectacles que el Liceu ha ofert en els darrers temps. Un Pélleas et Mélisande digne, aquesta vegada sí, d'un teatre de primera línia mundial. Bona part d'un mèrit molt repartit cal atribuir-lo a la inspirada producció creada per Àlex Ollé, la més interessant de les que se li han pogut veure al Liceu. Ollé situa l'acció en una 'contemporaneïtat intemporal', creant un microcosmos de personatges complexos i atrapats en un entorn asfixiant. Un entorn dissenyat per Alfons Flores on predominen les ombres i que està dividit en dos espais escènics, un interior encapsulat en una estructura giratòria i un d'exterior que es desenvolupa en dos àmbits, gairebé a prosceini i sobre l'estructura giratòria. Aquesta varietat d'espais ofereix grans possibilitats teatrals i també planteja algunes problemàtiques, tant pel soroll de l'estructura en girar, que afecta els interludis orquestrals, com per la molt diferent projecció de les veus des d'un lloc o l'altre.

Tot plegat, però, esdevé un inconvenient mínim gràcies a la lectura dramaturgic d'Ollé que, a més de narrar amb intel·ligència i aportar llum a una trama complexa i carregada de símbols, assoleix espurnes de gran teatre. La caiguda de la corona a l'aigua en la primera escena, la recollida silenciosa del cadàver de Pélleas, la subtil introducció d'una relació pederasta entre Arkel i Yniold -que il·lumina de manera diferent la primera escena del quart acte amb el simbolisme de la pedra i l'anyell atorgant un pes definitiu i esclaridor a la frase final de l'obra- o el desdoblament en dues dimensions de la mort de Mélisande són només algunes de les moltes troballes de la producció. A aquestes troballes cal afegir una esplèndida direcció d'actors que segueix un concepte molt clar, el de la humanització d'uns personatges que fàcilment poden caure en l'encartonament si no se'ls insufla vida i veritat. Així, la Mélisande d'Ollé no és tant un ésser eteri com una dona de carn i ossos traumatitzada per les seves experiències amb els homes i amb una sexualitat explícita; Pélleas deixa de ser un adolescent inconscient per esdevenir un amant apassionat i torturat i Arkel perd la seva entitat d'oracle més enllà del bé i del mal per convertir-se en un home vell consumit pels desitjos de la carn.

Julie Fuchs i Stanislas de Barbeyrac interpretant Mélisande i Pélleas. Fotografia de David Ruano/Gran Teatre del Liceu.

Tota aquesta lectura seria impossible sense un equip d'actors cantants immillorable, que no només domina els secrets del característic cant prosòdic de l'única òpera de Claude Debussy sinó que, a més, assoleix unes caracteritzacions d'altíssim nivell. Julie Fuchs i Stanislas de Barbeyrac són una parella protagonista de somni per les seves característiques vocals, físiques i interpretatives. La soprano francesa ha demostrat la seva categoria en repertoris ben diversos com el barroc, el bel canto i l'òpera francesa. El timbre és d'excepcional puresa i la línia de cant refinadíssima, com va demostrar a l'inici de l'escena de la torre. Amb Mélisande, Fuchs ha trobat un rol en el qual pot lluir totes les virtuts vocals i teatrals, construint un personatge que combina amb saviesa innocència i sensualitat. Stanislas de Barbeyrac sembla haver nascut per cantar Pélleas, un paper sempre complicat pel que fa a la tessitura, que es mou entre la de tenor i la de baryton-martin. La veu, de tenor líric amb un centre consistent, supera amb escreix tots els reptes que planteja el paper i es desplega amb brillantor en l'arioso (On dirait que ta voix) previ a la seva tràgica mort.

Simon Keenlyside és un Golaud de llibre, posant de manifest totes les contradiccions del personatge més humà que transita l'obra a través d'un instrument tant sa com poderós. La seva escena del tercer acte amb Yniold -interpretat en aquesta ocasió per una soprano, la canària Ruth González, d'encertat timbre blanquinós- va assolir uns nivells de tensió i dramatisme aclaparadors. El baix Franz-Josef Selig va oferir un Arkel tan poderós i delicat vocalment com involucrat dramàticament en la particular lectura del personatge que planteja Ollé, mentre que la mezzo Sarah Connolly en el rol de Geneviève, tot i que la tessitura sembla una mica greu per les seves característiques vocals, va posar de manifest la seva indiscutible classe en la lectura de la carta de la segona escena. Finalment, Stefano Palatchi va exhibir el seu bonic

timbre i talent teatral en el curt rol del Metge.

Escena de "Pélleas et Mélisande" amb producció d'Àlex Ollé i escenografia d'Alfons Flores. Fotografia de David Ruano/Gran Teatre del Liceu.

Però en una òpera tan particular com *Pélleas et Mélisande*, totes les virtuts esmentades s'esvairien en un tres i no res si no estiguessin sustentades en un discurs orquestral coherent i poderós. Si el tractament vocal és despul·lat, l'orquestral és el que assumeix el pes de la funció i del drama. Un discurs ple de subtils, de llums i ombres, de textures líquides que requereix un mestre coneixedor i una orquestra amb qualitat tímbrica. Josep Pons ha signat, amb aquesta producció, la seva direcció més refinada i efervescent des que és director musical del Liceu. Un èxit que no hauria estat possible sense una Orquestra del Gran Teatre del Liceu que ha posat de manifest aquí el seu creixement durant les darreres temporades. La transparència de les cordes i expressivitat de les fustes són prova fefaent d'aquesta evolució, com també la prestació dels metalls que, amb aquestes memorables funcions, rendeixen el millor i més merescut homenatge a l'enyorat trompa Enric Martínez, desaparegut tràgicament fa poques setmanes.

Fes-te subscriptor de Núvol

Suma't al digital de cultura i gaudeix d'un munt d'avantatges

Participa en sortejos setmanals i guanya llibres

Rep la revista anual en paper

Accedeix a la Biblioteca del Núvol

Aconsegueix descomptes culturals

[Subscriu-t'hi ara!](#)

Alex Ollé Alfons Flores Claude Debussy Gran Teatre del Liceu Julie Fuchs Stanislas de Barbeyrac

COMENTARIS

→ [Inicia sessió per deixar un comentari](#)

TAMBÉ ET POT INTERESSAR

Crítica

Partida perduda

— Antoni Colomer

EN PORTADA

Suplement literari

Faves Tendres #109

— Núvol

NÚVOL

[Sobre Núvol](#) [Publicitat](#) [Contacte](#)

Segueix-nos:

Barcelona Obertura Spring Festival celebra su tercera edición

El Gran Teatro del **Liceo**, el Palacio de la Música Catalana y el Auditorio de Barcelona presentan una nueva edición del festival organizado por las principales instituciones musicales barcelonesas y Barcelona Global con el apoyo del Ayuntamiento de Barcelona, a través de la Concejalía de Turismo e Industrias Creativas y de ICUB. Los tres equipamientos organizadores acogerán conciertos protagonizados por artistas como Alondra de la Parra, Carolyn Sampson, Tallis Scholars, Denis Kozhukhin, Janine Jansen, Alexei Volodin, Les Siècles, François-Xavier Roth, Ian Bostridge, Teodor Currentz.

El Barcelona Obertura Spring Festival, programado

conjuntamente por el Gran Teatro del **Liceo**, el Palacio de la Música Catalana y el Auditorio de Barcelona, con la colaboración de Ibercamera, el Conservatorio del **Liceo** y la Franz Schubert Filharmonia, celebra este año la su tercera edición entre el 6 y el 30 de marzo. El festival sigue trabajando con los objetivos fundacionales de posicionar a Barcelona como ciudad de cultura y música. Se trata de una iniciativa gestada por las citadas instituciones conjuntamente con Barcelona Global y cuenta con el apoyo del Ayuntamiento de Barcelona, a través de la Concejalía de Turismo e Industrias Creativas y del ICUB, con recursos procedentes del impuesto turístico.

Barcelona Apertura Spring Festival

En el año de su 175 aniversario, el **Liceo** propone la ópera

Pelléas et Mélisande de Claude Debussy basada en la obra de Maurice Maeterlinck. Del 28 de febrero al 18 de marzo, se instala en el escenario del Gran Teatre la onírica producción del artista residente Àlex Ollé con una propuesta inquietante, llena de enigmas, simbolismos y una atmósfera fantástica. La batuta de Josep Pons será la encargada de dirigir la Orquesta Sinfónica y Coro del Gran Teatro del **Liceu**, en un despliegue de talento y fuerza que cuenta con un reparto de lujo encabezado por Stanislas de Barbeyrac (Pelléas), Julie Fuchs

(Mélisande) y Simon Keenlyside (Golaud). Pelléas et Mélisande es una invitación a entrar en un mundo de claves que destilan una fuerte carga poética, donde la escenografía de Alfons Flores construye puentes con la estética de cineastas como David Lynch. El agua es un elemento central en la producción de Ollé, que cuenta también con Susana Gómez como colaboradora en la dirección de escena. En este sentido, el escenario incluye una balsa, de poca profundidad, que contiene una fuerte carga simbólica en la interacción con los personajes.

Barcelona Obertura Spring Festival celebra su tercera edición

El Gran Teatro del Liceo, el Palacio de la Música Catalana y el Auditorio de Barcelona presentan una nueva edición del festival organizado por las principales instituciones musicales barcelonesas y Barcelona Global con el apoyo del Ayuntamiento de Barcelona, a través de la Concejalía de Turismo e Industrias Creativas y de ICUB. Los tres equipamientos organizadores acogerán conciertos protagonizados por artistas como Alondra de la Parra, Carolyn Sampson, Tallis Scholars, Denis Kozhukhin, Janine Jansen, Alexei Volodin, Les Siècles, François-Xavier Roth, Ian Bostridge, Teodor Currentz.

El Barcelona Obertura Spring Festival, programado

conjuntamente por el Gran Teatro del Liceo, el Palacio de la Música Catalana y el Auditorio de Barcelona, con la colaboración de Ibercamera, el Conservatorio del Liceo y la Franz Schubert Filharmonia, celebra este año la su tercera edición entre el 6 y el 30 de marzo. El festival sigue trabajando con los objetivos fundacionales de posicionar a Barcelona como ciudad de cultura y música. Se trata de una iniciativa gestada por las citadas instituciones conjuntamente con Barcelona Global y cuenta con el apoyo del Ayuntamiento de Barcelona, a través de la Concejalía de Turismo e Industrias Creativas y del ICUB, con recursos procedentes del impuesto turístico.

Barcelona Apertura Spring Festival

En el año de su 175 aniversario, el Liceo propone la ópera

Pelléas et Mélisande de Claude Debussy basada en la obra de Maurice Maeterlinck. Del 28 de febrero al 18 de marzo, se instala en el escenario del Gran Teatre la onírica producción del artista residente Àlex Ollé con una propuesta inquietante, llena de enigmas, simbolismos y una atmósfera fantástica. La batuta de Josep Pons será la encargada de dirigir la Orquesta Sinfónica y Coro del Gran Teatro del Liceu, en un despliegue de talento y fuerza que cuenta con un reparto de lujo encabezado por Stanislas de Barbeyrac (Pelléas), Julie Fuchs

(Mélisande) y Simon Keenlyside (Golaud). **Pelléas et Mélisande** es una invitación a entrar en un mundo de claves que destilan una fuerte carga poética, donde la escenografía de Alfons Flores construye puentes con la estética de cineastas como David Lynch. El agua es un elemento central en la producción de Ollé, que cuenta también con Susana Gómez como colaboradora en la dirección de escena. En este sentido, el escenario incluye una balsa, de poca profundidad, que contiene una fuerte carga simbólica en la interacción con los personajes.

El Liceu de Barcelona inicia sus funciones con la interpretación de "El cant dels ocells"

Barcelona, 3 mar (EFE).- El Gran Teatre del Liceu inicia a partir de este jueves las funciones que quedan de la ópera "**Pelléas et Mélisande**" y de "El monstre al Laberint" con la interpretación por parte de un violinista de su orquesta de la pieza "El cant dels ocells", que se ha convertido en un himno de la paz.

La institución barcelonesa, que ayer confirmó que la soprano rusa Anna Netrebko no cantará en el concierto del 175 aniversario del Liceu el próximo 3 de abril tras anunciar que se retira de los "escenarios temporalmente", quiere reiterar su compromiso a favor de la paz y de rechazo a la guerra. EFE.

IMÁGENES DEL GRAN TEATRE DEL LICEU EN BARCELONA. INTERPRETACIÓN DE "EL CANT DELS OCELLS", QUE SE HA CONVERTIDO EN UN HIMNO DE LA PAZ, POR PARTE DE UN VIOLINISTA DE SU ORQUESTA..

El Liceu inicia sus funciones con "El cant dels ocells" como himno de paz

El Gran Teatre del Liceu inicia a partir de este jueves las funciones que quedan de la ópera "**Pelléas et Mélisande**" y de "El monstre al Laberint" con la interpretación por parte de un violinista de su orquesta de la pieza "El cant dels ocells", que se ha convertido en un himno de la paz.

El Gran Teatre del Liceu inicia a partir de este jueves las funciones que quedan de la ópera "**Pelléas et Mélisande**" y de "El monstre al Laberint" con la interpretación por parte de un violinista de su orquesta de la pieza "El cant dels ocells", que se ha convertido en un himno de la paz.

La institución barcelonesa, que ayer confirmó que la soprano rusa Anna Netrebko no cantará en el concierto del 175 aniversario del Liceu el próximo 3 de abril tras anunciar que se retira de los "escenarios temporalmente", quiere reiterar su compromiso a favor de la paz y de rechazo a la guerra. Con esta acción, desea, además, homenajear a todas las víctimas del conflicto de Ucrania.

El Liceu "condena cualquier expresión de violencia y se reafirma en la necesidad de abordar el conflicto desde el diálogo, el respeto y la palabra".

Durante la interpretación de esta pieza, se proyecta una frase de la ópera "**Pelléas et Mélisande**": "Si yo fuera Dios, tendría piedad del corazón de los hombres", que pronuncia Arkel, en la escena I, del acto IV.

El Liceu mantiene el concierto del 3 de abril con el que conmemora la historia del teatro y está trabajando "en la mejor alternativa artística posible para celebrar este emotivo acontecimiento que celebrará el pasado, el presente y el futuro del teatro".

El Liceu inicia sus funciones con "El cant dels ocells" como himno de paz

Barcelona, 3 mar (EFE).- El Gran Teatre del Liceu inicia a partir de este jueves las funciones que quedan de la ópera "**Pelléas et Mélisande**" y de "El monstre al Laberint" con la interpretación por...

Felicity Lott, Sarah Connolly y Stanislas de Barbeyrac en un Life Victoria en expansión

El Primavera Life'22 extiende su actividad a Madrid con clases magistrales y recitales 03 / 03 / 2022 - Antoni COLOMER - Tiempo de lectura: 2 min © Dav GEMINI

© Elisenda CANALS

© Dav GEMINI

© Elisenda CANALS

Coincidiendo con el 10º aniversario de la creación del Lied Festival Victoria de los Ángeles (Life Victoria) , Helena Mora (presidenta de la Fundación Victoria de los Ángeles) y Marc Busquets (director artístico del certamen) presentaron ayer la

segunda edición del Primavera Life que se celebrará entre el 15 de marzo y el 30 de junio. Una segunda edición que hubiese sido ya la tercera si la pandemia no lo hubiese impedido hace dos años. En una rueda de prensa a la que asistieron también dos de los nombres que participarán en esta edición, la mezzo británica Sarah Connolly y el tenor francés Stanislas de Barbeyrac (que actualmente están interpretando Pélleas et Mélisande en el Gran Teatre del Liceu), Mora y Busquets repasaron los distintos eventos programados, poniendo el acento en la parte formativa en la que está centrado este ciclo primaveral a diferencia del festival de otoño, repleto de recitales liederísticos.

«El apoyo al talento joven y a la formación ha sido y es un elemento clave de la Fundación, que este año llega a su 15º aniversario, pues esa era la voluntad de Victoria de los Ángeles», comentó Helena Mora tras unas emocionadas palabras sobre la importancia de la música como elemento pacificador en momentos difíciles como el actual. Así pues, Dame Sarah Connolly, Dame Felicity Lott y la mezzo italiana Anna Bonitatibus ofrecerán varias jornadas de . Lott lo hará en el Museu de la Música de Barcelona entre el 25 y 27 de abril y también en la Escuela Superior de Canto de Madrid entre el 27 y 29 de junio, consolidando así el proceso de expansión por la geografía española del Life iniciada el año pasado con la gira de la producción de Winterreise . Tanto las clases en Madrid como las de Barcelona culminarán con un recital en el que participarán los alumnos y la misma Felicity Lott. Connolly, por su parte, impartirá sus enseñanzas el 16 de marzo en la Aula capella de la Universitat de Barcelona mientras que Bonitatibus, junto al pianista Simon Lepper, lo hará en la Escola de Música Victoria de los Ángeles de Sant Cugat entre el 4 y 8 de abril.

En lo referente a los , esta tanda primaveral se inicia recuperando el anteriormente cancelado del barítono Mattia Olivieri (15_03), al que seguirán los de Stanislas de Barbeyrac (21_03) y Anna Bonitatibus (07_04 y 21_05) a quienes se une el de alumnos del Máster de Lied Victoria de los Ángeles en la Esmuc que tendrá lugar el 28 de mayo. – ÓA

Felicity Lott, Sarah Connolly y Stanislas de Barbeyrac en un Life Victoria en expansión

El Primavera Life'22 extiende su actividad a Madrid con clases magistrales y recitales 03 / 03 / 2022 - Antoni COLOMER - Tiempo de lectura: 2 min © Dav GEMINI

© Elisenda CANALS

© Dav GEMINI

© Elisenda CANALS

Coincidiendo con el 10º aniversario de la creación del Lied Festival Victoria de los Ángeles (Life Victoria), Helena Mora (presidenta de la Fundación Victoria de los Ángeles) y Marc Busquets (director artístico del certamen) presentaron ayer la

segunda edición del Primavera Life que se celebrará entre el 15 de marzo y el 30 de junio. Una segunda edición que hubiese sido ya la tercera si la pandemia no lo hubiese impedido hace dos años. En una rueda de prensa a la que asistieron también dos de los nombres que participarán en esta edición, la mezzo británica Sarah Connolly y el tenor francés Stanislas de Barbeyrac (que actualmente están interpretando Pélleas et Mélisande en el Gran Teatre del **Liceu**), Mora y Busquets repasaron los distintos eventos programados, poniendo el acento en la parte formativa en la que está centrado este ciclo primaveral a diferencia del festival de otoño, repleto de recitales liederísticos.

«El apoyo al talento joven y a la formación ha sido y es un elemento clave de la Fundación, que este año llega a su 15º aniversario, pues esa era la voluntad de Victoria de los Ángeles», comentó Helena Mora tras unas emocionadas palabras sobre la importancia de la música como elemento pacificador en momentos difíciles como el actual. Así pues, Dame Sarah Connolly, Dame Felicity Lott y la mezzo italiana Anna Bonitatibus ofrecerán varias jornadas de . Lott lo hará en el Museu de la Música de Barcelona entre el 25 y 27 de abril y también en la Escuela Superior de Canto de Madrid entre el 27 y 29 de junio, consolidando así el proceso de expansión por la geografía española del Life iniciada el año pasado con la gira de la producción de Winterreise . Tanto las clases en Madrid como las de Barcelona culminarán con un recital en el que participarán los alumnos y la misma Felicity Lott. Connolly, por su parte, impartirá sus enseñanzas el 16 de marzo en la Aula capella de la Universitat de Barcelona mientras que Bonitatibus, junto al pianista Simon Lepper, lo hará en la Escola de Música Victoria de los Ángeles de Sant Cugat entre el 4 y 8 de abril.

En lo referente a los , esta tanda primaveral se inicia recuperando el anteriormente cancelado del barítono Mattia Olivieri (15_03), al que seguirán los de Stanislas de Barbeyrac (21_03) y Anna Bonitatibus (07_04 y 21_05) a quienes se une el de alumnos del Máster de Lied Victoria de los Ángeles en la Esmuc que tendrá lugar el 28 de mayo. – ÓA

El Festival Castell de Peralada cancel·la l'actuació del Ballet Teatre Mariïnski

La invasió russa d'Ucraïna no cessa de dur conseqüències en tots els terrenys inclòs l'artístic. Així, dues de les grans entitats culturals i musicals de Catalunya han anunciat la cancel·lació de les actuacions d'artistes russos. PERELADA

El Festival Castell de Peralada ha cancel·lat l'actuació del Ballet del Teatre Mariïnski, prevista per al 8 i 9 de juliol com a mostra d'oposició a la invasió d'Ucraïna per part de Rússia. La companyia de dansa de Sant Petersburg havia d'inaugurar la 36a edició certamen. D'aquesta manera, el festival reivindica la necessitat que les institucions artístiques i dels seus dirigents es posicionin contra la guerra i en compromís amb la pau. La d'aquest estiu havia de ser la segona visita del Ballet del Teatre Mariïnski de Sant Petersburg a Peralada, després de participar-hi per primera vegada el 2019.

La companyia de dansa havia d'inaugurar aquesta edició amb un doble programa la nit del 8 de juliol que incloïa el ballet Carmen Suite, del coreògraf cubà Alberto Alonso creat per a Maia Plissétskaia i amb música de Rodion Shchedrin, i Le divertissement du roi, de Maxim Petrov i música de Jean-Philippe Rameau. L'endemà, presentava un triple 'bill' amb les joies Seven Sonatas i Concerto DSCH d'Alexei Ratmansky, juntament amb Flashback, del jove Ilya Jivoy amb la música d'Arvo Pärt. L'organització iniciarà la devolució automàtica de totes les entrades venudes.

Des del convenciment que les arts i la cultura han de contribuir a fer d'aquest món un lloc millor, el Festival Castell de Peralada desitja que una institució "centenària i artísticament tan prestigiosa i rellevant" com el Teatre Mariïnski de Sant Petersburg pugui tornar aviat als escenaris de tot el món perquè significaria que la pau "ha tornat a Europa".

LICEU

El Gran Teatre del Liceu ha confirmat que la soprano russa Anna Netbrenko no cantarà al concert del 175 aniversari de l'entitat, després que ahir l'artista anunciés en un comunicat que s'allunyava dels escenaris "temporalment" com a resposta a la invasió militar que el seu país ha fet a Ucraïna. L'esdeveniment segueix programat per al 3 d'abril i la direcció del teatre afirma que treballa "intensament en la millor alternativa artística possible" per celebrar-lo. D'altra banda l'entitat anuncia que un violoncel·lista de l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu interpretarà 'El cant dels ocells' abans d'iniciar totes les funcions de '**Pelléas et Mélisande**' i 'El monstre al laberint' per "homenatjar totes les víctimes en el conflicte".

El Liceu ha expressat el "compromís a favor de la pau i el rebuig a la guerra" i ha condemnat "qualsevol expressió de violència". Alhora ha reclamat que s'abordi el conflicte "des del respecte i la paraula".

La música és el camí per tornar-nos a entendre

Barcelona Obertura Spring Festival arriba a la seva tercera edició amb la voluntat de convertir Barcelona en capital de la música clàssica i lírica.

Júlia Brustenga
Comunicació i indústries culturals
[@jotabrustenga](#)

03/03/2022

Comparteix

El Gran Teatre del Liceu, el Palau de la Música Catalana i l'Auditori de Barcelona s'uneixen de nou per la tercera edició Barcelona Obertura Spring Festival, que arriba a la seva tercera edició amb la invasió russa a Ucraïna molt present. Els seus organitzadors són conscients de la delicadesa de la situació i és un tema que plana al llarg de la roda de premsa, ja sigui per condemnar la invasió, com per debatre quin és el paper de la cultura, la música i les institucions culturals, en una situació com aquesta.

©Lukas Beck. Wiener Konzerthaus

El festival és una iniciativa de Barcelona Global i les institucions ja mencionades, amb el suport de l'Ajuntament de Barcelona. Enguany tindrà lloc entre el 6 i el 30 de març, paral·lelament amb Obertura City +, i compta amb el millor de cada casa. Aquesta tercera edició coincideix amb dos aniversaris, el del Conservatori del Liceu, que enguany celebra els seus 185 anys, i el del Gran Teatre del Liceu, que en celebra 175. Pel festival, el Liceu proposa Pelléas et Mélisande, l'única òpera completa de Claude Debussy, basada en l'obra de Maurice Maeterlinck. La producció, a càrrec de l'artista resident Àlex Ollé, compta amb Josep Pons com a director de l'Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu i amb un repartiment de luxe, amb Stanislas de Barbeyrac, Julie Fuchs i Simon Keenlyside en els principals papers.